

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

A. GOLDSCHMIDT. — Over de vrijwillige tusschenkomst in strafzaken.
F. MEEUS. — De wet tot bescherming der maatschappij en de abnormale Jeugdmisdadigers.
RECHTSPRAAK.
Boetstraffelijke Rechtbank Gent. — 2e Kamer. — 30 December 1933. — Wapenen. — Wet van 3 Januari 1933 over het dragen van wapenen. — K. B. van 14 Juli 1933. — Rangschikking van de wapenen. — Gummistokken. — Matrakken. — Verweerwapenen.
Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 6e kamer. — 6 Juni 1934. — Verkeer. — Ongeval. — Hoofdaan. — Voorrang. — Snelheid. — Geen fout.
Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 6e Kamer. — 22 Januari 1934. — Acht uren werk. — Handelsfirma. — Bijkomende nijverheidsbedrijvigheid. — Niet onderworpen.
Handelsrechtbank St. Niklaas. — 29 Mei 1934. — Verkoop. — Op proef. — Geen vermoeden.
Handelsrechtbank Antwerpen. — 3e kamer. — 19 Maart 1934. — Vertegenwoordiger. — Makelaar of bediende ? — Kenmerken. — Makelaar. — Recht op commissie. — Uitgevoerde doch niet betaalde bestellingen.
Handelsrechtbank Antwerpen. — 3e Kamer. —

25 April 1934. — Gehuwde vrouw. — Toelating tot handel drijven. — Geen uitdrukkelijke en geschreven toelating noodig. — Wettelijke gemeenschap. — Handelsverplichtingen der vrouw.
Correctionnele Rechtbank Antwerpen. — 8e kamer. — Hooger beroep. — Strafsaken. — Qualificatie. — Zelfde feit. — Verandering. — Verkeer. — Tramwegen. — Troepenkorps. — Voorrang.
Handelsrechtbank Antwerpen. — 3e kamer. — 6 April 1934. — Feitelijke vennootschap. — Geen rechtspersoonlijkheid. — Solidariteit tusschen vennooten. — Hinderlijke niverheid. — Administratieve beslissing. — Gevolgen op gebied van burgerlijk recht.
Handelsrechtbank Antwerpen. — Uitleggen. — Bepaling. — Verborgten gebreken. — Voorafgaandelijk nazicht der inrichtingen dienstig voor innemen van lading. — Schadevergoeding.
Politie rechtbank Herzele. — 7 April 1934. — Politie reglement. — Privaat bal niet onderworpen aan toelating. — Wat verstaat men door privaat bal ?
BESTUURLIJKE RECHTSPRAAK.
Beslissing der bestendige Deputatie van Antwerpen. — 21 December 1934.
BALIELEVEN.

787

788

een geding, waarvan de splitsing allerminst wenschelijk is, voor éézelfde rechtbank ve-eenigd. In het oude recht trouwens werd steeds de tusschenkomst begunstigd : « Men is gerechtigd tusschen te komen in een strafteding, zegt Jousse, wanneer deze tusschenkomst gesteund is op een rechtmatige oorzaak en verknocht is met het geding. »

Een stelling, welke zeer dicht bij deze laatste komt te staan, is aangenomen geworden door ons hoogste Hof in zijn arrest van 20 Juni 1919 (Pas. 1919, I, 353), waar de tusschenkomst wordt aanvaard op voorwaarde, dat er een voldoende geldelijk of moreel belang wordt voorop gezet om er de ontvankelijkheid van te rechtvaardigen. Er zal dus souverain beslist worden door den rechter, die uitspraak doet ten gronde.

Nochtans is men in België niet eenparig akkoord over deze proceduur. In 1924 had het Hof van Verbreking uitspraak te doen in het volgend geval :

Een beheerder van een maatschappij was er van beschuldigd een handieeken met geweld te hebben afgeperst. De belanghebbende maatschappij wenschte in het geding tusschen te komen ten einde zich te vrijwaren tegen de eventuele gevolgen eener veroordeeling van den betichte, in de hoop aldus hare burgerlijke verantwoordelijkheid volkomen te dekken. Door vonnis van 28 Juli 1923 verklaarde de boetstraffelijke Rechtbank te Namen deze vraag tot tusschenkomst niet ontvankelijk : « om reden het niet bewezen was dat de betichte gehandeld had in zijn hoedanigheid van beheerder, wanneer hij de strafbare feiten had begaan. » De principeskwestie werd dus niet beslecht. Na beroep heeft het Hof te Luik in een onuitgegeven arrest van 17 October 1923 dit vonnis bekrachtigd voor wat betreft de niet ontvankelijkheid der tusschenkomst; dit arrest zegt o.m. : « indien de maatschappij er belang bij heeft den betichte te doen vrijspreken wegens de betichting van afpersing, wat voor gevolg zou hebben de geldigheid der overeenkomst, die zoogezegd werd afgeperst, toch is dit belang niet voldoende om de tusschenkomst te wettigen van de maatschappij in een proceduur aanhangig tusschen het Openbaar Ministerie en den betichte en in dewelke zij geen enkel recht kan opeischen of verdedigen. »

Hierop volgde een voorziening in verbreking. Het Hof van Cassatie in zijn arrest van 3 Maart 1924 (Pas. 1927, I, 229) verklaart de vrijwillige tusschenkomst ontvankelijk, doch verwerpt de voorziening , omdat het belang van deze proceduur souverain dient beoordeeld te worden door den rechter ten gronde.

Op deze wijze werd de rechtspraak in den meest breeden zin gevestigd, in tegenstelling met wat in Frankrijk gebeurde, waar men zich veel strenger toonde. De Belgische hoven en rechtbanken verklaarden sindsdien de tusschenkomst van alle derde personen, die belang bij de zaak hadden, ontvankelijk en vooral de tusschenkomst der assurantemaatschappijen. (Van Eeckhout, Droit des assurances terrestres 152.)

Totnogtoe is er slechts spraak geweest van vragen tot tusschenkomst in het voordeel van den betichte, uitgenomen voor de burgerlijke partij. Nergens vindt men spoor eener dergelijke proceduur, ingeleid ten nadeele van den betichte. Voor wat deze laatste mogelijkheid betreft is Garraud (10) volstrekt formeel. Volgens hem is geen enkele tusschenkomst ontvankelijk in het nadeel van den betichte, uitgenomen deze van de burgerlijke partij. In-

derdaad, zegt Garraud, op welken grond zou men dergelijke tusschenkomst kunnen steunen? Op een particulier belang? Dan heeft degene, die wenscht tusschen te komen, zich slechts aan te stellen als burgerlijke partij. Ingeval men zich op een algemeen belang zou willen steunen, dan is het Openbaar Ministerie daar als vertegenwoordiger van het algemeen sociaal belang.

Niettegenstaande dit heeft het Hof van Luik in zijn arrest van 8 Juni 1932 (Revue des ass. et des resp. 1308), de tusschenkomst in een strafteding uitsluitend ten nadeele van den betichte aanvaard. Dit arrest is zeer belangrijk, niettegenstaande de gedachte van de rechters in zekere mate haar klaarheid verliest tengevolge van het verkeerd opstellen van een der belangrijkste motieven.

Het volgend geval had zich voorgedaan. Een verzekerde, die een auto-ongeval had veroorzaakt, roept zijne verzekeringsmaatschappij in zake ter vrijwaring zijner belangen. In plaats van hieraan gevolg te geven, verklaart de verzekeringsmaatschappij, dat zij vrijwillig wenscht tusschen te komen tegen haar verzekerde, ten einde de betichting van dronkenschap, die ten zijnen laste gelegd was, te kunnen doen weerhouden. Haar tusschenkomst strekte er dus uitsluitend toe, de veroordeeling van haar verzekerde te bekomen, daar ze aldus tegenover hem van haar verplichtingen zou ontheven zijn. Het Hof te Luik verklaart, dat de verzekeringsmaatschappij een klaarblijkelijk belang heeft om tusschen te komen in de zaak die hangende is tegen haar verzekerde : « la condamnation de ce dernier pouvant entraîner pour elle l'obligation de décaisser des dommages-intérêts élevés. » Het Hof drukt zich slecht uit; het is de vrijspraak van den betichte en niet zijne veroordeeling die nadeelig zou zijn voor de belangen der verzekeringsmaatschappij. Deze verkeerde uitsprakkingswijze laat eenigen twijfel bestaan betreffende de bedoeling der magistraten van het Hof van Luik om op dit stuk eene innoverende uitspraak te huldigen.

De beslissing van het Hof te Luik brengt ons tot dit, zeer sonderling resultaat, een partij te zien tusschenkomen in een geding hangende tusschen Openbaar Ministerie en betichte, met het eenig doel de veroordeeling van dezen laatste te vorderen, zonder de minste burgerlijke schadevergoeding te eischen. Op deze wijze vervult deze tusschenkomende partij volstrekt denzelfden rol als het Openbaar Ministerie, dat uitsluitend voor de verdediging van de gemeenschap heeft te zorgen.

Tot dezelfde beslissing is onlangs nog de boetstraffelijke rechtbank te Antwerpen gekomen, die de tusschenkomst heeft aanvaard van een verzekeringsmaatschappij tegen haar verzekerde, beticht van vrijwillige brandstichting. De verzekeringsmaatschappij speelt hier uitsluitend den rol van tweeden beschuldiger en dit, zooals vanzelf spreekt, met buitengewone hardnekkigheid.

Al is in dergelijke zaken het belang der assurantemaatschappij om tegen haar eigen verzekerde op te treden, klaarblijkelijk, toch kleeft er aan dergelijke tusschenkomst steeds een eenigszins immoreel karakter en het is waarschijnlijk om daartegen in te gaan en tevens om het gevaar eener oneindige vermenigvuldiging van dergelijke tusschenkomsten te beperken, dat het Hof van Verbreking gedeeltelijk is teruggekomen op zijn al te breede rechtspraak van 1924.

Over de vrijwillige Tusschenkomst in Strafszaken.

Twee arresten van het Verbrekingshof, beiden geveld op 16 April l.l., hebben een beslissing gebracht betreffende het vraagstuk der gedwongen tusschenkomst vóór de strafrechtbank.

Terloops heeft het eerste dezer arresten (Journal des Tribunaux 1934, col. 258) de zoo delicate stof behandeld der vrijwillige tusschenkomst in strafzaken.

Deze stof is inderdaad uiterst delicaat, daar de tusschenkomst niet voorzien is in het wetboek van strafvordering en dientengevolge aanleiding heeft gegeven tot talrijke betwistingen.

Wat verstaat men door vrijwillige tusschenkomst?

Men verstaat er door de handeling van een persoon, vreemd aan een geding dat hangende is tusschen twee partijen, zich te mengen in dit geding en aldus partij in zake te worden. (1)

De eenige proceduur van dergelijken aard, voorzien en geregeld door het wetboek, is de aanstelling als burgerlijke partij. Dit is zonder twijfel een vorm van tusschenkomst in een geding tusschen het Openbaar Ministerie en den betichte. Deze tusschenkomst is daarbij hoofdzakelijk vrijwillig, want, zooals Gauraud (2) het doet opmerken : « Het Openbaar Ministerie zou geen belang hebben en de betichte zou geen recht hebben de burgerlijke partij in zake te roepen. »

Doch, zijn er buiten de aanstelling als burgerlijke partij andere vormen van tusschenkomst ontvankelijk vóór het strafgerecht?

De eerste en bijzonderste tegenwerping, die men hierbij kan maken, is deze dat het uitoefenen der burgerlijke actie in strafzaken reeds een afwijking is van de gewone regels der bevoegdheid en er stellig geen aanleiding bestaat deze afwijking uit te breiden. Braas (3) is dan ook van meening, dat elke vrijwillige tusschenkomst volledig dient uitgesloten te worden : « De proceduur van tusschenkomst, schrijft hij, bestaat voor de burgerlijke rechtbanken, doch niet voor de strafrechtbanken. »

In Frankrijk stellen wij dezelfde houding vast. Het beginsel, aangenomen door het Hof van Verbreking (4), is het volgende : « De tusschenkomst van derde personen is verboden in strafzaken, wanneer een formeele wettekst haar niet voorziet. »

Vidal (5) is dezelfde meening toegedaan :

« De tusschenkomst is slechts mogelijk in strafzaken, wanneer zij ten uitzonderlijken titel is toegelaten. » Vente (6) was niet minder formeel; zegde hij niet : « Wat zou een proceduur beteekenen, die vóór de Rechtbank aanhangig wordt gemaakt, zonder dat de rechter zou kunnen uitspreken? »

Nochtans vanaf 1856 heeft het Hof van Beroep te Brussel (7) de tusschenkomst van derde personen aangenomen waar het ging over prejudicieele geschillen.

Ook Hoffmann (8) was deze meening toegedaan.

Hetzelfde wordt ook aangenomen wat betreft de tusschenkomst van den voogd der onmondigen. Doch voor de burgerlijk verantwoordelijke partij, wanneer bijna eenparig hare tusschenkomst aannemelijk wordt geacht, is het toch belangrijk aan te stippen, dat in hun jongste geschriften de rechtsgeleerden het nog noodig vinden de wettigheid van deze tusschenkomst te staven en te bewijzen. Zoo b.v. het Répertoire pratique de droit belge, Ve Assurances terrestres, N° 128, waar opnieuw de stelling wordt uiteengezet, die reeds vermeld werd in de Pandectes belges, Ve Intervention en matière répressive, N° 18 : « De burgerlijk verantwoordelijke partij moet als doel hebben zich persoonlijk te vrijwaren tegen een veroordeeling, hetzij door het opwerpen eener exceptie, waardoor het misdrijf wordt uitgeschakeld, hetzij door het bewijs te leveren dat de verantwoordelijkheid voor het feit niet op den betichte berust. »

Naar het ons voorkomt is deze betwisting volledig beslecht wanneer men nagaat, dat ingevolge artikel 128 van het wetboek van strafvordering de burgerlijke partij door rechtstreeksche dagvaarding de burgerlijk verantwoordelijke partij mag in zake roepen; het zou dus onrechtvaardig zijn aan diezelfde burgerlijk verantwoordelijke partij te verbieden vrijwillig tusschen te komen in een geding, waarbij ze het allergrootste belang kan hebben en waar haar tegenwoordigheid zou afhangen van de willekeur eener burgerlijke partij, die zich al of niet zou kunnen aanstellen.

Faustin Hélie (9) nam aan, dat diegene zou gerechtigd zijn in strafzaken tusschen te komen, die het pleit opneemt voor den betichte; hij doet zich aldus voor als een soort medebetichte of ten minste als verantwoordelijk voor het feit dat het misdrijf uitmaakt. Op deze wijze zijn de verschillende elementen van

In een arrest van 16 April 1934 (Journal des Tribunaux, 258) vinden we inderdaad de volgende beschouwing : « Attendu que si devant la juridiction répressive l'intervention volontaire est admise pour permettre à celui qui en use de défendre un droit qui lui est propre, quelle qu'en soit la nature, c'est à la condition que cette intervention soit purement conservatoire et ne tende pas à une condamnation de quelqu'une des parties : qu'ainsi circonscrite une telle intervention n'apparaît pas en contradiction avec les textes légaux et qu'il appartient d'ailleurs au tribunal saisi de l'action publique d'apprécier si l'intervenant possède un intérêt légitime et suffisant. »

Het Hof van Verbreking sluit zich in dit arrest aan bij het onderscheid, dat in burgerlijke procedure gemaakt wordt tusschen de hoofdzakelijke of agressieve tusschenkomst en de bijkomstige of bewarende tusschenkomst.

De eerste is eene actie die afzonderlijk zou kunnen ingeleid worden en die er toe strekt een particulier belang te doen gelden. De tweede bepaalt er zich bij steun te verleen aan een der partijen, waarmede men zekere belangen gemeen heeft, of zelfs eenvoudig toezicht te houden over een geding, waarbij men een moreel of geldelijk belang heeft.

Volgens de laatste rechtspraak van het Verbrekingshof zal in het vervolg voor de strafrechtbanken enkel en alleen de bewarende tusschenkomst mogelijk zijn. Dit is een rechtvaardige oplossing. Men zal alsdan niet meer een tusschenkomende partij agressief zien optreden in een geding hangende tusschen Openbaar Ministerie en betichte, zonder eenige schadevergoeding te vragen en zonder het minste risico te lopen (ze zou inderdaad slechts kunnen veroordeeld worden tot de onbeduidende kosten harer tusschenkomst).

Verder schijnt het wel, dat door het arrest van het Hof van Verbreking ook de tusschenkomst TEGEN den betichte uitgesloten is. Afgezien van het zuiver agressief karakter dezer tusschenkomst, die enkel en alleen strekt tot

het bekomen eener veroordeeling van den betichte, kan men zich inderdaad moeilijk eene tusschenkomende partij inbeelden die geen andere doel heeft dan de besluiten van het Openbaar Ministerie te steunen, en waarvan de tusschenkomst dus niets anders zou beteekenen dan dat ze partij kiest voor den vertegenwoordiger van het algemeen belang...

Door de procedure der vrijwillige tusschenkomst binnen deze wijze grenzen te beperken — zonder haar nochtans principieel uit te sluiten — heeft het Hof van Verbreking een beslissing genomen, die niet enkel theoretisch goed gegrondvest is, doch die in de praktijk uitstekende gevolgen zal hebben.

Wanneer een recht of zelfs een eenvoudig belang bedreigd wordt, dient het te kunnen verdedigd worden, doch het behoort niet dat de publieke actie zou kunnen worden geweld aangedaan door elkeen die een welkdanig burgerlijk belang meent te kunnen doen gelden.

Alexis GOLDSCHMIDT.

NOTA :

- (1) PAUL VERMOESEN : De l'Intervention et de l'Appel en garantie devant les juridictions répressives (Revue Assur. Resp. 1930, 633, et nombreuses références).
- (2) GARRAUD : Précis de Droit criminel (15 éd. 1926, n° 300).
- (3) BRAAS : Instruction criminelle 1925, p. 73.
- (4) LE GRIEL : Traité pratique de l'exercice de l'action civile et de l'intervention des tiers devant les juridictions répressives (Sirey, 1933, p. 299).
- (5) G. VIDAL : Droit criminel (7e éd. 1927, p. 792).
- (6) VENTE : B. J. 1853 col. 609.
- (7) BRUX. 21 nov. 1856 et 7 mars 1857, B. J., 1858, 981.
- (8) HOFFMANN : Questions préjudicielles, T. III, n° 489.
- (9) FAUSTIN HELIE : Instruction criminelle, T. III, n° 3803.
- (10) GARRAUD : op. cit.
- (11) GLASSON et TISSIER : Procédure civile, T. I, p. 624 en volg. (1026).
- DE PAEPE : Etude sur la compétence civile. T. I, p. 451 en volg.
- Hof van Beroep Brussel, 9e Kamer : R. W., 13 Mei 1934.
- Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen, 6e Kamer, 12 Januari 1934, R. W. 10 Mei 1934.

het verloop der jaren en voor de abnormaal aangelegde, moet met reden de nog mogelijke rijpwording tot 25 jaren en zelfs later verlegd worden, met het verloop der jaren dan kan het achterlijke min of meer ingehaald worden, kan er meer evenwicht in de vermogens komen, en kan het individu nog een bruikbaar en min of meer geordend element in de samenleving worden.

Uit dit alles blijkt ons erachters voldoende hoe jammerlijk het is op deze rampzalige minbegaafde jonge mensen, reeds voor zij volledig ontwikkeld zijn, den stempel der interneering te drukken, het brandmerk dat zij hun leven lang op de schouders zullen voelen gloeien, want het vonnis tot interneering in eene speciale staatsinrichting staat bijna gelijk met het bevel tot opsluiting in een gesticht voor krankzinnigen, en draagt er al het hatelijke van. Een zelfde droeve toestand bestond vroeger ook voor de abnormale kinderen. Om in een opvoedingsgesticht voor idioten en zwakzinnige kinderen toegelaten te worden, moesten al de wettelijke en bestuurlijke voorschriften vervuld worden die gebruikelijk zijn bij het opnemen van een patiënt in een gesticht voor krankzinnigen. Vooraleer het schier zijne oogen open had, werd dus het abnormale kind wettelijk en openbaar als krankzinnig verklaard. Jaren lang hebben wij, psychiaters, daartegen protest aangeheven, tot eindelijk na den oorlog er een wettelijke verandering kwam. Nu worden deze kinderen vrijelijk, alleen op geneeskundig attest, in de desbetreffende inrichtingen opgenomen en opgevoed.

Mijne Heeren, wij bespraken tot dusverre alleen de theoretische bezwaren die pleiten tegen het zoogenaamd interneeren van half verantwoordelijke jonge misdadigers, doch de praktische bezwaren zijn nog van veel erger aard.

Wanneer men van de belangen der jeugd spreekt, denkt men onvermijdelijk aan hare opvoeding. De Staat heeft te Hoogstraten een opvoedingsgesticht voor jonge misdadigers ingericht. 't Is een prachtig instituut, rijk voorzien van alle opvoedingsmogelijkheden en van talrijke opvoeders die hun diploma van onderwijzer bezitten. Tot deze school is de weg echter radikaal afgesneden voor de jeugdige misdadigers die onder de toepassing der wet van sociaal verweer vallen. Voor hen is er geen andere uitweg dan een der drie instituten door den Staat aangewezen voor de behandeling der geïnterneerden. In die instituten is er geen spraak van opvoeding, van voorbereiding tot een vak. De jeugdige delinquent leeft er in een zekere, niet ongevaarlijke, ja, zelfs zeer te duchten gemeenschap met volwassen geïnterneerden van alle slag en van allen oorsprong. Zoo hij reeds vroeger een bedrijf aanleerde, kan hij daar voortgaan hoofdzakelijk op eigen hand. Kent hij geen ambacht, dan is hij op bijkomende werkzaamheid aangewezen : land- of tuinarbeid, tapijten- of borstelmakerij, machinaal blokkenmakerij, enz.

Laat ons terloops aanstippen dat het gansch verkeerd zou zijn te denken dat er in het opvoedingsgesticht te Hoogstraten niets dan normaal jeugdige misdadigers opgevoed worden. Onder hen schuilen ook een aanzienlijk aantal ontaarden en geestelijk minder begaafden. Dezen echter hadden het groot geluk niet in psychiatrisch vooronderzoek door het Gerecht gesteld geweest te zijn, en zoo ontsnappen zij aan de interneering met al hare betreurenswaardige gevolgen.

Mijne Heeren, bij het begin van onze voordracht, zegden wij terloops dat wij persoonlijk als wetsdokter een zeker aantal gevallen van jeugdige misdadigers te onderzoeken hadden. 't Zal u wellicht interesseeren hoe wij die gevallen concreetisch onderzochten en besloten.

Bij ons onderzoek hielden wij steeds voor oogen het belang en de toekomst van het jonge individu zelve. Wij vermoeden dat ieder van U tegenover iemand die pas de kinderschoenen ontgroeid is, dezelfde deerniswaardige, menselijke, vaderlijke gevoelens zou hebben. Doch de verdediging der maatschappij heeft ook hare rechten. In meer dan een onzer deskundige verslagen deden wij uitschijnen hoe delikaat, hoe netelig, hoe moeilijk en onzeker het voor ons was, een eindbesluit te nemen over de zwaarte der abnormaliteit die wij bij betichte vonden. Na dit ons voorbehoud uitgedrukt te hebben, lieten wij verder de oplossing aan de wijsheid van den heer rechter over.

Zoo leidde ons onderzoek soms tot het aannemen van verzachtende omstandigheden uit reden van abnormaliteit. Zulk besluit kan tot een voorwaardelijke straf of tot een kortere straf leiden. Zoo dit voor kleine misdrijven, bij een primair misdadiger in 't bijzonder, wel gepast is, kan het voor zwaardere misdaden zeer ongewenscht zijn. Bij twee zware gevallen, het eene van moordpoging, het andere van roofdiefstal op den openbaren weg, besloten wij tot het aannemen van verzachtende omstandigheden uit oorzaak van abnormaliteit. In ons verslag deden wij de juistheid en de waarheid dezer verzachtende omstandigheden uitschijnen, er nochtans bijvoegende dat naar ons inzicht het wenschelijk zou zijn voor de toekomst van den jongen misdadiger, hem niet voor een korten, maar

wel voor een voldoende tijd te bestraffen om hem gelegenheid te geven in de schoolgevangenis tot betere gevoelens en tot het aanleeren van een stiel te komen.

In andere gevallen waar wij tot het bestaan niet van krankzinnigheid, maar van een zware abnormaliteit besloten, gebeurde het dat bij een primaire misdaad, de Raadkamer den betichte in vrijheid liet en geene interneering uitsprak. Anderen werden wel door vonnis der Raadkamer geïnterneerd, doch door de tusschenkomst der psychiatrische commissie, werd de interneering voor onbepaalde tijd geschorst en dus niet uitgevoerd, mits oplegging van strenge controelvoorwaarden en plaatsing onder het toezicht van bevoegde personen. Voor anderen nog, werd de interneering uitgesproken en ook uitgevoerd.

Een zeer interessant geval was dat van een jongeling die zich zoowel lichamelijk als intellectueel traag ontwikkelde. Als verwikkeling van dezen vertraagden toestand, verbleef hij in een voor hem pijnlijk en ontmoedigend familiemidden, waarvan eindelijk de druk voor hem zoo ondraaglijk werd dat hij het huis ontvluchtte. In deze soort moreele vlucht bedreef hij tamelijk zware en onoverdachte feiten. Door een toeloop van omstandigheden werd het geestesonderzoek eerst laat bevolen en duurde het ook een tijd voor het afgelopen was, zoodat ongeveer een jaar verliep tusschen de misdaad en het vonnis. Ondertussen was het jongmensch in een ander familiaal midden overgebracht, waarin hij zich gansch thuis gevoelde, geen gevoelsconflicten meer ondervond, en ernstige vorderingen maakte in het aanleeren van het vak dat hij verkozen had. In ons deskundig verslag kwamen wij tot het besluit dat betichte op het oogenblik der feiten wel zwaar geestesverstoord was, doch op dit oogenblik, dat is een jaar later, op het oogenblik van het neerleggen van ons verslag, hij het niet meer was, alhoewel steeds minderwaardig en eventueel aangewezen voor de toepassing van verzachtende omstandigheden. De Raadkamer paste op dit geval heel wijselijk het artikel van het strafwetboek toe, dat zegt, dat er geen misdaad is, wanneer betichte op het oogenblik der feiten krankzinnig was, en desgevolgens sprak de Raadkamer hem vrij. Hij heeft ondertusschen het vertrouwen dat men in hem sielde, niet beschaamd.

Dit laatste geval is heel leerrijk, en het illustreert op treffende wijze de rechtsleer die de hooggeachte Heer Procureur-Generaal Cornil, in zijne openingsrede van het rechterlijk jaar 1930-1931 over de wet van sociaal verweer voorhield. In de toepassing dezer wet, zoo doceert de heer Procureur-Generaal, is niet de geestestoestand op het oogenblik der feiten die doorslaande voor het vonnis is, maar wel de geestestoestand van betichte op het oogenblik dat hij voor de Raadkamer of voor den Rechter verschijnt.

Dit verschuiven van de strafmogelijkheid is wel zeer interessant, en het zal mij toelaten mijne gedachten nopens de half verantwoordelijke jeugdmisdadigers nog nader toe te lichten. In de zoogenaamde zwaar beperkte of halve verantwoordelijkheid schuilt bij den jeugdmisdadiger een gedeelte gebrek of wel aan verstand, ofwel aan zelfbeheersching, ofwel aan moreel inzicht dat nog niet tot ontwikkeling kwam, maar dat later tot ontwikkeling kan komen. In andere woorden, om den abnormalen jeugdmisdadiger naar waarde te oordeelen, zouden wij moeten kunnen wachten totdat hij 25 jaar oud is, en zien hoe hij zich dan voordoet. Wij kunnen zulke praktijk natuurlijk niet volgen, want wij moeten handelend tegenover zijne misdaad optreden, en hem onschadelijk maken en trachten te verbeteren. Doch wat wij wel kunnen, dat is hem tijd gunnen. In het door ons aangehaald geval was een jaar voldoende om hem grondig te zien veranderen. Wat wij wel kunnen dus dat is ons voorloopig onthouden het schandvlekkend merk van halven gek op zijn rug te branden, en wat wij nog wel kunnen dat is hem ondertusschen in eene bijzondere instelling opvoeden, en hem niet opsluiten in gewoon interneeringsgestichten boven dewelken grijnst de leuze die Dante vol ontsteltenis op de hellepoorten las : « Gij die hier binnen treedt, laat alle hoop achter ».

Mijne Heeren, het besluit onzer studie vat ik in deze twee wenschen samen :

1) Het is gewenscht dat er voor de abnormale, niet krankzinnige jeugdmisdadigers eene andere rechtspleging in het leven geroepen worde, dan die der wet van sociaal verweer die hen voor altijd brandmerkt.

2) Het is noodig dat alles in het werk gesteld worde om aan dezelfde groep van jeugdige misdadigers een gepaste opvoeding te verzekeren, en hen te verwijderen uit de interneeringsgestichten waar zij nu nog noodgedwongen verblijven.

Zoals u wel weet, was oorspronkelijk de Wet tot Bescherming der Maatschappij als een drieluik bedoeld, en droeg dan ook den naam van Wet tot Bescherming der Maatschappij tegen de Abnormalen, de Gewoontemisdadigers en de schuldige Jeugd. Van dit drieluik werden de twee eerste luiken Wet. Het derde luik, de schuldige jeugd, werd niet afgewerkt. Wanneer dit luik ook tot eene wet zal verwerkt worden, kan er van beide hogere wenschen rekening gehouden worden.

De Wet tot Bescherming der Maatschappij en de Abnormale Jeugdmisdadigers.

Spreekbeurt gehouden

door Dr. Fr. MEEUS, Wetsdokter en Eere-Genesheer-anthropoloog der gevangenis.

De wet tot bescherming der maatschappij is een afgesloten blok. Zij staat buiten het gewoon strafrecht en boven de wet van het krankzinnigenwezen. Alhoewel individueel bedoeld, laat zij in hare toepassing al te weinig ruimte of spel aan individuele behandeling : slechts drie gestichten voor ieder geslacht staan te harer beschikking, en dan steeds nog onder streng penitentiair verband.

Dit afgezonderd, streng persoonlijk, stug karakter der wet brengt moeilijkheden mede die bij een later herzien dezer wetgeving zouden moeten voorkomen worden om haar leniger en milder te maken, en meer aanpasselijk aan de behoeften der bonte verscheidenheid van individuen die onder haar toezicht geplaatst worden.

Wij bepalen ons vandaag tot het onderzoeken en bestudeeren van de gansch bijzondere verhouding der wet van Sociaal Verweer tegenover de abnormale jeugdmisdadigers. Door jeugdmisdadigers verstaan wij delinquenten van 16 tot 21 jaar. Dezen behooren niet meer tot het arbeidsveld der Kinderrechters, maar kunnen onder toepassing der wet van sociaal verweer vallen. Als wetsdokter hebben wij reeds een zeker aantal zulke gevallen te onderzoeken gehad, en zij gaven ons veel bezorgdheid.

Wanneer het een krankzinnige jeugdmisdadiger geldt, b.v. een dementia praecox of een onopvoedbare imbeciel, is de oplossing niet moeilijk, en het hopelooze van het geval zelf wijst de natuurlijke bestemming van zulk individu aan : de interneering in het gesticht voor krankzinnigen te Bergen of te Doornik. Maar de verhouding is heel anders en wordt oprecht zorgwekkend wanneer wij als wetsdokter een jeugdigen psychopaath moeten onderzoeken, een geestelijk minderwaardige, een ontaarde met sterk uitgesproken karakteranomalien of met afwijkingen op sexueel gebied, enz. Het zijn allerlei individuen die in de wet tot bescherming der maatschappij als half verantwoordelijke bedoeld worden, individuen die niet alle controol, doch wel het overgroot gedeelte controol over hunne daden verloren hebben en alzoo fataal onder de wet der interneering vallen.

Hier moet men uiterst omzichtig en voorzichtig tewerk gaan, eer men een interneeringsoordeel velt over iemand die nog niet volwassen is, en wiens toekomst door een haastig besluiten reddeloos kan verloren gaan. Hoe onberedeneerd, hoe impulsief, hoe onzinnig, hoe abnormaal en buiten verhouding de misdaad door een jongeling bedre-

ven ook schijne, moet men nochtans niet onmiddellijk aan zware abnormaliteit gaan denken, maar wel overwegen dat juist de onrijpheid der jaren, het gebrek aan ondervinding, de nog zwakke wil en de sterke aandrang van allerlei emotieve en passionele factoren, de jeugd tot daden brengen kunnen, soms van onnoozel kinderachtigen aard, soms van onverwachte, verstommende misdadige bediedenis. Allerlei aangelegenheden, als toevallig drankmisbruik, feest vieren, meetings, wederzijdsche ophitsing, brengen de jeugd in een soort van roes die erg verzwakkend op hun controol werkt en uiterst noodlottig kan worden. Denken wij slechts terug aan onze studentenjaren, en wat er soms door een of ander kameraad zoo al misdreven werd. Doch dit belet niet, althans in vele gevallen, dat diezelfde schoolkameraad later in het maatschappelijke leven, niet alleen nog een zeer ordentelijke huisvader wordt, maar zelfs een steunpilaar van Staat en Kerk.

Indien zoo de verhouding der hooger studeerende jeugd kan zijn tegenover al de uitlokkingen van het kwaad, wat dan verwachten van het volkskind, en wat dan in 't bijzonder verwachten van de achterlijke, moeilijk- of dysharmonisch opgroeiende, zenuwachtige en impulsief aangelegde jeugd, zooals wij, genesheeren, haar leeren kennen in onze private praxis en in de tuchtscholen.

Het is dan wel een uiterst delikate opdracht de vraag van den heer onderzoeksrechter te moeten beantwoorden of een bepaalde jeugdmisdadiger op het oogenblik der feiten lijdende was, niet aan krankzinnigheid, want dan is de opdracht niet moeilijk, maar wel aan een of anderen vorm van zware abnormaliteit. Hierdoor worden dus, wij herhalen het nogmaals, bedoeld de zoogenaamde half verantwoordelijken. Hoe moeilijk is het niet met een soort moreel balans af te wegen welk procent er in die halve onverantwoordelijkheid toekomst aan de onrijpheid der jaren dat betichte gemeen heeft met de gewone jeugd, en het procent dat eigenlijk zou moeten toegewezen worden aan zijne individuele minderwaardigheid.

Het is goed er op te drukken en er steeds aan te denken, van 18 tot 21 jaar is het individu in volle geestelijke wording, in snel verlopende evolutie, zooniet in revolutie. Bij de abnormaal aangelegde jonge mensen gebeurt heel deze geestelijke wording, later onregelmatig, ongelijktijdig, dysharmonisch, met vroeg-rijpheid b.v. in eene richting en sterke vertraging in eene andere. Doch met

Voorzitter : M. De Buck.
Rechters : MM. Reichler en De Lanier.
Openbaar Ministerie : M. Rommel.
Pleiters : Mters Zenner, Peerenboom, Elias en Lercange.

WAPENEN. — WET VAN 3 JANUARI 1933 OVER HET DRAGEN VAN WAPENEN. — K. B. VAN 14 JULI 1933. — RANGSCHIKKING VAN DE WAPENEN. — GUMMISTOKKEN. — MATRAKKEN. — VERWEERWAPENEN.

Matrak. Begripsomschrijving. Soortnaam. Kentekens van de matrak. Wapenstok. Verweerwapen. Gummistokken in vorm van matrak, uiteenschuivende metalen veermatrakken, gummikoorden vormende matrak en stukken van caoutchouc in vorm van gummistok, zijn door artikel 3 der wet van 3 Januari 1933 en artikel 1 van het K. B. van 14 Juli 1933 in de categorie van verweerwapenen gerangschikt.

Het woord «Matrak» is een soortnaam waaronder bedoeld worden alle kleine slagwapens, uit welke stof ook vervaardigd en die in vorm en bestemming een gelijkenis hebben met den gummistok.

Bijgevolg, moet een stok die al de kentekens van een «matrak» vertoont, in de categorie van verweerwapenen gerangschikt worden. (1)

(O. M. t/ F. De M., Van O. en C.)

I. — Voor wat de gevonden en aangeslagen wapenen betreft :

Aangezien op 30 September 1933, de politie gelijktijdig huiszoekingen heeft gedaan ;

1) in het lokaal der Dinaso's, Korte Meire, 6, te Gent ;

2) in het lokaal der Kommunistische organisatie Roode Front, Onderstraat, 17, te Gent ;

3) in het lokaal Uilenspiegel, zetel der Vlaamsche Nationale Wacht, Korte Kruisstraat, 3, te Gent ;

4) in het hotel Colombophile, zetel van het Nationaal Legioen, Dierentuinlaan, te Gent ;

Aangezien tijdens deze huiszoekingen de politie gevonden, aangeslagen en ter griffie der Rechtbank neergelegd heeft :

1) Bij de Dinaso's : 54 stokken van Dinaso's uitrusting; een automatisch pistool kaliber 9 mm. en 6 kogels; een baïonnette, een dolkvormig mes met schede; een automatisch pistool Nr 995 999 en 7 kogels ;

2) bij de kommunisten : een gummistok in vorm van matrak; een uiteenschuivend metalen veermatrak; twaalf gummistokken in vorm van matrak met op het uiteinde een metalen-oog; een leger geweer, onbruikbaar; een baïonnette ;

3) bij de Vlaamsche Nationale Wacht in Uilenspiegel : veertig houten stokken; een stuk caoutchouc in vorm van gummistok ;

4) bij het Nationaal Legioen, in het Hotel Colombophile : negen knuppels;

Aangezien 1) de twee automatische pistolen aangeslagen bij de Dinaso's ;

2) al de gummistokken in vorm van matrak, de uiteenschuivende metalen veermatrak, de roode gummikoord vormende matrak, aangeslagen bij de kommunisten ;

3) het stuk caoutchouc in vorm van gummistok, aangeslagen bij de Vlaamsche Nationale Wacht, in Uilenspiegel ; door artikel 3 der Wet van 3 Januari 1933 en artikel 1 van het K. B. van 14 Juli 1933 bepaald aangeduid zijn en in de categorie van Verweerwapenen gerangschikt zijn, en dat deze wapenen dus ongetwijfeld onder toepassing vallen der artikelen krachtens dewelke de vervolging werd ingespannen ;

II. — Voor wat betreft de stokken gevonden en aangeslagen bij de Dinaso's, bij de Vlaamsche Nationale Wacht, in Uilenspiegel en bij het Nationaal Legioen in het Hotel Colombophile :

Aangezien te vergeefs in zijn conclusies beklaagde Van O. beweert dat deze stokken bij al dien zij een wapen zouden vormen in de voorwaarden voorzien bij de verklaring van den Koning van 23 Maart 1728, en de betekenis hieraan gegeven door de rechtsleer en de rechtspraak, toch niet vallen onder toepassing der wet van 3 Januari 1933 die een bijzondere wet is, uitgevaardigd met het oog op de erin beschreven wapenen ;

Aangezien de Wetgever deze opmerking niet uit het oog verloren heeft, en dat hij daarom in artikel 28 der wet van 3 Januari 1933 bepaald beslist heeft, dat de art. 316 tot 318 van het Wetboek van Strafrecht, de « déclaration du Roi » van 23 Maart 1728, het Decreet van 2 Nivose Jaar XIV en de Wet van 26 Mei 1876 ingetrokken zijn ;

Aangezien het dus alleenlijk dient te onder-

zoeken of de aangeslagen stokken onder toepassing vallen van artikel 3 der Wet van 3 Januari 1933 ;

Aangezien dit artikel 3 der Wet van 3 Januari 1933 voorschrijft « dat wapenen van twijfelachtig model bij Koninklijk Besluit in een van de bovenstaande categoriën gerangschikt worden », en dat het K. B. van 14 Juli 1933 in zijn artikel I beslist : « De Matraken zijn onder verweerwapenen gerangschikt » ;

Aangezien het dus weeral te vergeefs is dat beklaagde Van O. in zijn conclusies schrijft dat het aan de rechtbank niet toekomt nieuwe categoriën wapenen bij deze door de wet opgesomd te voegen ;

Aangezien inderdaad het een K. B. is dat in uitvoering der wet van 3 Januari 1933, de matrak in de categorie der verweerwapenen gerangschikt heeft ;

Aangezien dit K. B. zich bepaald heeft met de algemeene benoeming van «Matrak» te gebruiken ; dat men gemakkelijk begrijpen kan dat indien het K. B. geen omstandige beschrijving van de «matrak» gegeven heeft, het voor de voortreffelijke rede is dat dit wapen uit allerhande grondstoffen kan vervaardigd worden en talrijke verschillende vormen kan aannemen ;

Overwegende, inderdaad, dat er matraken bestaan in caoutchouc, in staal, in hout, in ijzer, of lood, met leder overdekt, enz., alle van verschillende vormen, maar ook allen begrepen zijnde onder de algemeene benoeming «matrak», omdat zij allen tot hetzelfde doel dienen en dat hun gebruik dezelfde gevolgen medesleept ;

Aangezien het dus heel natuurlijk voorkomt dat de Wetgever, wanneer hij zelf de verschillende categoriën in de welke de wapenen en namelijk de «matrakken» gerangschikt zijn, opgesomd heeft, nochtans aan de wijsheid der rechters overgelaten heeft, in ieder bijzonder geval, oppermachtig te beslissen of de aangeslagen wapenen welke aan de rechters ten toon gebracht worden, ja dan neen, als «matrakken» moeten worden beschouwd ;

Aangezien beklaagde Van O. in zijn conclusies aanhaalt dat de aangeslagen stokken niet onder toepassing vallen van de artikelen krachtens welke de beklaagden vervolgd worden ;

Maar aangezien het nochtans niet ernstig kan betwist worden dat deze stokken wanneer zij de bijzondere en wezenlijke kentekenen van de «matrak» vertoonen, onvermijdelijk onder de toepassing der wet moeten vallen ; dat men immers het woord «matrak» als soortnaam moet beschouwen waaronder bedoeld worden alle kleine slagwapens, uit welke stof ook vervaardigd en die, in vorm en bestemming, een gelijkenis hebben met den gummistok ;

Overwegende dat de stokken aangeslagen bij 1) de Dinaso's; 2) in Uilenspiegel bij de Vlaamsche Nationale Wacht, al de kentekens van de «matrak» vertoonen, en namelijk wanneer men ze vergelijkt met de «matrak» in caoutchouc genaamd gummistok, men vaststelt dat ze : a) een stok uitmaken; b) niet heel lang zijn en gemakkelijk om te gebruiken en zelfs om te verbergen zijn; c) zeer sterk en stevig zijn; d) voorzien zijn van een handvat, een garde, en sommige nog van een lederen riem, om ze aan de hand vast te maken, en zoo met zekerheid het gemikte doel te kunnen treffen; e) kneusende tuigen uitmaken omdat zij, zooals alle «matrakken» zonder te steken noch te snijden, zware kneuzingen, beenderbreuken en zelfs, wanneer op het hoofd geslagen wordt, schedelbreuk kunnen veroorzaken, welke zeer erge gevolgen en zelfs den dood kunnen medeslepen ;

Overwegende dat deze stokken speciaal gemaakt om zulke vreeselijke slagen toe te brengen, ontegensprekelijk «matrakken» zijn, en dus, volgens de wet, in de categorie van verweerwapenen moeten gerangschikt zijn ;

Aangezien op 30 September 1933, de politie aangeslagen heeft : 1) in het lokaal der Dinaso's 54 wapenstokken; 2) in het lokaal Uilenspiegel bij de Vlaamsche Nationale Wacht 40 wapenstokken, en dat al deze stokken wel degelijk als matraken voorkomen; en 3) in het lokaal Hotel Colombophile bij het Nationale Legioen 9 stokken, maar dat deze laatsten het speciale fatsoen en de wezenlijke kentekens van de «matrak» niet vertoonen ;

III. — Voor wat betreft de persoonlijke verantwoordelijkheid der beklaagden :

(Zonder belang) ;

Aangezien het dus bewezen is dat :

1) F.; 2) De M. en 3) Van O. zich plichtig hebben gemaakt aan :

a) allen : een opslagplaats van verweerwapenen te hebben gehouden, zonder daartoe de machtiging van den bevoegden Prokureur des Konings te hebben bekomen, te Gent, in September 1933 ;

b) de eerste F. bovendien, een verweerwapen, zijnde een revolver, te hebben gedragen zonder wettige reden en zonder daartoe de machtiging van den bevoegden Prokureur

des Konings te hebben bekomen, den 30 September 1933 ;

Aangezien de feiten ten laste van den vierden beklaagde C. niet bewezen zijn ;

Overwegende dat er ten voordeele van F. verzachtende omstandigheden bestaan, voor wat het feit betreft, spruitend uit zijn vorig goed gedrag en de afwezigheid van vorige zware straffen ;

Om deze redenen,

Gezien de volgende artikelen door den heer Voorzitter aangeduid : art. 3, 7, 16, 17, 20 der Wet van 3 Januari 1933, alsook het art. 1 van het K. B. van 14 Juli 1933 en art. 85, 42 en 43 van het Strafwetboek, 194 van het Wetboek van Strafvordering ;

De Rechtbank, Rechtdoende op tegenspraak verwijst,

1) F., De M., en Van O. voor het feit A (een opslagplaats van verweerwapenen te hebben gehouden zonder daartoe de machtiging van den bevoegden Prokureur des Konings te hebben bekomen), tot een geldboete van 100 fr. ;

2) Verwijst bovendien F. voor het feit B (dragen van een verweerwapen zonder machtiging) tot eene gevangenisstraf van 8 dagen, enz. (zonder belang) ;

En aangezien de wapenen aangeslagen in het lokaal der Dinaso's, Korte Meire, te Gent, in het lokaal der Kommunisten Roode Front, Onderstraat, te Gent, en in het lokaal der Vlaamsche Nationale Wacht, in Uilenspiegel, Korte Kruisstraat, te Gent, het voorwerp der bedreven misdrijven uitmaken, de Rechtbank verklaart deze wapenen verbeurd en beveelt er de vernietiging van.

Belast het Openbaar Ministerie met de uitvoering van het huidig vonnis.

(1) NOTA. Een arrest van het Hof van Beroep te Gent, in dato van 19 Maart 1934, heeft dit vonnis om dezelfde beweegredenen bekrachtigd.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

6e KAMER — 6 JUNI 1934

Voorzitter : M. Anthonis.
Openbaar Ministerie : M. Sabbe.
Pleiters : MM. Fr. Matheessens en Clerckx.

VERKEER. — ONGEVAL. — HOOFDBAAN. — VOORRANG. — SNELHEID. — GEEN FOUT.

De voerder, die uit de zijbaan op de hoofdbaan opdaagt, is verplicht den doorgang te verleen aan degene die de hoofdbaan volgt.

De snelheid van den berijder der hoofdbaan moet niet overdreven aanzien worden, omdat diegene die van de zijbaan komt en nog tracht de hoofdbaan over te steken, verrast is geweest door den berijder der hoofdbaan, daar dezes snelheid groter was dan hij dacht. De wet verbiedt hem zulke gissingen te doen, daar zij hem oplegt bij de minste mogelijkheid van aanrijding te wachten.

Openbaar Ministerie en M. t/ D.

Gezien de stukken van het onderzoek. Gehoord de verklaringen van de getuigen.

Gehoord de burgerlijke partij in hare besluiten ontwikkeld door M. Fr. Matheessens, advocaat.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch.

Gehoord betichte in zijne middelen van verdediging, ontwikkeld door M. Clerckx, advocaat.

Aangezien zoowel het onderzoek ter zitting als het voorafgaandelijk onderzoek hebben vastgesteld :

1) dat betichte D. de Turnhoutsche baan volgde en zijn rechterkant hield dat zijn rijtuig eene vlucht had die door zekere getuige, autovoerder van stiel, op 40 km. in het uur geschat werd;

2) dat een der slachtoffers, de wielrijder Claessens, uit de Steenebrugstraat opdaagde om de Turnhoutschebaan over te steken om zich naar de Gravinstraat te begeven;

3) dat de Steenebrugstraat doodloopt op de Turnhoutschebaan en bijgevolg een secundairen weg tegenover deze laatste uitmaakt;

4) dat de wielrijder bekend dat hij in het uitkomen der Steenebrugstraat de auto van betichte zag aankomen van op den hoek der Zegelstraat, zegge ongeveer 60 meter van de plaats waar hij met de auto van betichte in botsing kwam; dat hij er bijvoegde, dat hij bewust de auto zag aankomen met eene groote snelheid;

5) dat de autovoerder bekend den wielrijder bemerkt te hebben toen hij op den hoek der Steenebrugstraat was gekomen, en hij hem niet vroeger te zien kon krijgen;

6) dat eene eerste aanraking plaats greep tusschen de auto en bewust wielrijder;

7) dat na die aanraking de auto ten gevolge het hevig remmen of elke andere omstandigheid links af sloeg om op het voetpad tegen een paal der electriche verlichting te rijden, waarvan het bekleedsel gebroken werd, en een tweede slachtoffer, dat er omtrent stond, kwelste.

Aangezien ongetwijfeld de plotse zwenking

naar links van den auto, gevoerd door D., het gevolg is geweest der aanraking met den wielrijder; dat zonder die botsing er geen de minste reden bestaat om te veronderstellen, dat deze auto een ongeluk zou hebben veroorzaakt; dat dit manoeuvre van het laatste oogenblik om eene doodelijke botsing met den wielrijder te vermijden, met min of meer behendigheid of koelbloedigheid kan uitgevoerd geweest zijn, maar geenszins ten foute van betichte kan gerekend worden, daar het onverwachte der gebeurtenis maar al te gemakkelijk, alware het maar voor een oogstond, had kunnen doen aarzelen, verkeerde of on gepaste middelen in 't werk te stellen om den wielrijder te mijden, zonder gevaar voor anderen.

Aangezien er dus te onderzoeken valt of betichte voor dit manoeuvre van het laatste oogenblik in den druk van het kortstondig opgekomen gevaar uitgevoerd, eenige andere fout heeft begaan, welke tot de eerste botsing met den wielrijder heeft bijgedragen en alzoo, een tweede ongeval heeft voorbereid.

Aangezien het K. B. van 1 Juni 1931 in zijn art. 2 formeel beslist, dat diegene van de zijbaan op de hoofdbaan opdaagt, verplicht is den doorgang te verleen aan diegene die de hoofdbaan volgt en er zich dus niet mag op begeven wanneer er gevaar voor aanrijding bestaat. Die verplichting is formeel.

Verbreking, 13 Maart 1933, Revue de droit Pénal, 1933, 370. — Verbreking 27 Maart 1933, Revue de droit Pénal, 1933, 382).

Aangezien dit nochtans niet beteekenen wil dat de berijder der hoofdbaan nooit meer in fout zijn kan, bij een verkeersongeval aan het kruisen der zij- en hoofdbanen, vermits art. 3 blijft bestaan, welke voor eenieder toepasselijk is, en voorschrijft, dat men moet meester blijven van zijne snelheid en niet op roekeloze manier rijden mag;

Aangezien de snelheid van den berijder der hoofdbaan niet als overdreven moet aanzien worden om reden dat diegenen, die van de zijbaan opdaagt en nog tracht door te kunnen, verrast is geweest dat de snelheid groter was dan hij dacht, vermits juist de wet hem verbieden wil, lichtzinnige gissingen te doen en hem oplegt bij de kleinste mogelijkheid van aanrijding te wachten; moest men overigens dit stelsel aannemen, zou het ieder benutiger der zijbaan in zijne macht liggen, met op het laatste oogenblik den doorgang nog te willen veroveren, de overdreven snelheid van den benutiger door zijne eigene wets-overtreding te bewijzen, hetgeen onaannemelijk kan zijn;

Aangezien er dus niets meer zijn moet alvorens de benutting der hoofdbaan kan aanzien worden als roekeloos of gevaarlijk te hebben gereden, er valt niet uit het oog te verliezen dat hij het recht heeft te steunen op de bestaande reglementen, en hij geen rekening te houden heeft met roekeloze opdaggers van zijbanen; hij heeft het recht te denken dat eenieder alvorens uit de zijbaan op te dagen naar hem uitziet, zijne komst gade slaagt en zijne snelheid min of meer schatten kan, om een besluit van wachten of oversteken te kunnen nemen, zonder gevaar van aanrijding; zijne snelheid zal dus dan maar roekeloos zijn, wanneer ze normaal gesproken niet kon gezien noch geschat worden, kan ze hem als geene fout aangetijgd worden. (Brussel, 8 Juli 1933, 18 Ch.)

Aangezien wanneer men deze principen op de feiten der huidige zaak toepast, men tot de gevolgtrekking komt, dat betichte niet kan aanzien worden als hebbende door zijn overdreven snelheid eene fout begaan, die als het ware maar gedeeltelijk de oorzaak is geweest der eerste aanrijding : De wielrijder Claessens heeft den auto zien aankomen, zegt hij, op 60 meters afstand en hij heeft de snelheid kunnen schatten, het was een groote snelheid, zegt hij, het was een overdreven snelheid, voegt hij er bij en wat doet hij? Wachten om dien roekeloozen rijder door te laten? Neen, hij steekt de baan over voor den auto, die hij nochtans in zulke hevige vaart zien aankomen had, en waarom? Omdat andere wielrijders waren overgestoken en hij die nog volgen wilde.

Aangezien uit deze beweegredenen volgt dat eene grove onvoorzichtigheid bestaande in het niet-naleven der reglementen op het vervoer is begaan geweest door den wielrijder Claessens, dat deze fout voor betichte eene totale verrassing is geweest en de eenige oorzaak van het ongeluk.

Om deze redenen :

Spreekt de Rechtbank den betichte D. vrij en verzendt hem van het vervolg zonder kosten.

En rechtdoende op de besluiten der burgerlijke partij;

Aangezien de betichte vrijgesproken werd en de boetstraffelijke rechtbank ophoudt bevoegd ten zijn om te oordeelen over dezen eisch, die tengevolge van de vrijpraak van den betichte van enkelen burgerlijken aard wordt;

Om deze redenen, en bij toepassing van art. 194 van het wetboek van rechtspleging in strafzaken door den Voorzitter aangeduid.

Verklaart de Rechtbank zich onbevoegd om te oordeelen over den eisch der burgerlijke partij, en verwijst deze tot de kosten jegens de openbare partij, beloopende in het geheel op 1003.55 fr.

**BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK
TE ANTWERPEN**

6e KAMER — 22 JANUARI 1934

Eenig rechter : M. Anthonis.
Openbaar Ministerie : M. Le Paige.
Pleiter : M. Maeterlinck.

**ACHT UREN WERK. — HANDELSFIRMA. —
BIJKOMENDE NIJVERHEIDSBEDRIJVGHEID. —
NIET ONDERWORPEN.**

Een handelsfirma, die geen het minste nijverheidskarakter bezit, is niet aan de wet van 14 Juni 1921 onderworpen.

Voor al de verschillende bedrijvigheden eener dergelijke handelsfirma, die dienstig zijn tot het verwezenlijken van het handelsdoel, valt deze firma niet onder de toepassing van de wet van 14 Juni 1921, zoolang de verschillende ambachten maar bijzaak vormen en niet worden gebzigd voor een afzonderlijk doel met eigen zelfbestaan en eigen winstgevend einde.

O. M. t/, Bestuurder The Texas Co.

Beticht van te Antwerpen, kanton Antwerpen,

Hoofd zijnde der inrichting genaamd « The Texas Co », vallende onder toepassing der wet van 14 Juni 1921, gedurende meer dan acht uren per dag of 48 uren in de week, werkelijk arbeid te hebben laten of doen verrichten, betichte zich niet bevindende in een der gevallen van uitzondering voorzien door de wet van 14 Juni 1921 of door de Koninklijke Besluiten genomen in uitvoering dezer wet.

Gezien de stukken van het onderzoek;
Gehoord de verklaring van de getuigen;
Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord de betichte in zijne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meester Maeterlinck, advocaat;

Aangezien de bezigheden van de « Texas Company », waarvan de betichte de verantwoordelijke bestuurder is, bestaan in het ontvangen in hare inrichting te Antwerpen van oliën en benzine, uit vreemde landen verzonden in vrac, welke dan worden voortverkocht in vat en bussen hier te lande, en worden verzonden naar meest alle landen van Europa;

Aangezien dat het vaststaat, dat deze oliën en benzine geen de minste bewerking, noch voorbereiding ondergaan en door de firma in 't klein worden verkocht, net zooals ze de vachten ontvangt;

Aangezien deze firma dus ontegensprekelijk eene handelsfirma uitmaakt en geen het minste nijverheidskarakter bezit;

Aangezien bijgevolg de bepalingen der wet van 14 Juni 1921 niet van toepassing zijn, vermits geen enkel Koninklijk Besluit aan de voornoemde wet die uitbreiding heeft gegeven;

Aangezien weliswaar firma's zooals deze en vele andere, ook een zeker gedeelte van hun personeel gebruiken aan sommige werken welke door hunnen aard zelve een nijverheidskarakter bezitten, dat dit het geval is in de huidige zaak met de werklieden gebezigd als kuipers, die de vaten en bussen rein houden en zelfs vermaken, daar waar het noodig is;

Aangezien ontegensprekelijk den onderhoud der vaten in eene handelszaak zooals deze van de « Texas Company » eene noodzakelijke bezigheid daartelt, waarvan nochtans het belang zeer klein is, vergeleken met de algemeene handelsbedrijvigheid der firma en moet aanzien worden als eene bijzaak;

Aangezien men van den eenen kant niet beslissen kan dat de firma zelf, gezien haar handelskarakter, aan de wet van 14 Juni 1921 niet is onderworpen, wanneer men van den anderen kant beslissen zou, dat voor de werklieden kuipers de wet van toepassing zou zijn, vermits men door zulke beslissing op onrechtstreeksche manier de handelsfirma, zooals deze, toch onder de toepassing der wet zou doen vallen, want nevens de werklieden kuipers is er werkvolk gebezigd aan het laden en lossen, aan het onderhouden van materialen en werktuigen, aan het pompen, aan het vervoer, die allen worden gebezigd aan werken die op hun eigen genomen, nijverheidswerken uitmaken en moesten die allen onder de toepassing der wet vallen, men tot de gevolgtrekking zou komen, dat de firma aan de wet ontsnapt, maar dat al hare werkkrachten, de een voor de andere na, zouden vallen onder de toepassing der wetgeving, niet kan aangenomen worden.

Aangezien uit deze beweegredenen dient aangenomen, dat voor al de verschillende bedrijvigheden, welke te samen tot het maatschappelijk handelsdoel moeten medewerken, de firma buiten de toepassing der wet valt, zoolang de verschillende ambachten maar de bijzaak blijven en niet gebezigd worden tot een onafhankelijk doel met bijzonder zelfbestaan en winstgevend einde.

Om deze beweegredenen,

Rechtdoende bij wedspraak;

Spreekt de Rechtbank den betichte vrij en verzendt hem van het vervolg zonder kosten.

HANDELSRECHTBANK TE SINT NIKLAAS

29 MEI 1934

Voorzitter : M. De Cleene.
Referendaris : M. L. Thuysbaert.
Pleiters : MM. De Pesseroey t/Verwilghen.

VERKOOP. - OP PROEF. - GEEN VERMOEDEN.

Partijen dienen uitdrukkelijk te verklaren wanneer een verkoop op de proef wordt afgesloten, tenzij ten aanzien van voorwerpen die men, volgens de gewoonte, beproeft alvorens er den aankoop van te doen.

In het land van Waas wordt de verkoop van paarden niet vermoed altijd gesloten te zijn onder het beding dat uit een proef zal blijken dat het verkochte paard geschikt is voor het gebruik waartoe het bestemd is.

Verlee t/ Havermaet.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 21 April 1934;

Aangezien de vraag strekt ten einde : « gedaagde zich te hooren veroordeelen om : 1° aan den aanlegger te betalen de som van fr. 4870, zijnde de verkoopprijs van een vierjarig ruipaard vermeerderd met de onderhoudskosten en het stalgeld van bewust paard gedurende 37 dagen ; 2° binnen de 24 uren van het beteekenen van het tusschen te komen vonnis, het betwiste paard terug te nemen op den hof van den aanlegger ; 3° eene som te betalen berekend tegen tien frank per dag, van af heden tot op den dag der terugname van het paard ; 4° de gerechtelijke intresten te betalen op al die sommen alsook de proceskosten ; het tusschen te komen vonnis uitvoerbaar te hooren verklaren bij voorraad niettegenstaande verzet of beroep en zonder borgstelling » ;

Aangezien verweerster erkent het paard, waarover betwisting, gekocht te hebben, doch hieraan toevoegt dat bedoelden verkoop op de proef werd afgesloten, dan wanneer de aanlegger beweert dat er niet bepaald werd dat het paard op de proef werd verkocht ;

Aangezien het beproevingsbeding niet vermoed wordt, en, integendeel, partijen uitdrukkelijk dienen te bepalen wanneer een verkoop op de proef wordt afgesloten (Pand. B. V° Vente à l'essai, bl. 645, n° 2; Valentin, Petit code de la vente, bl. 29; Grandjean, La vente et l'échange des animaux domestiques, 1933, Nr 18) ;

dat, wel is waar, dit beding, van rechtswege, vermoed wordt ten aanzien van voorwerpen die men gewoon is te beproeven alvorens er den aankoop van te doen ;

dat verweerster ten onrechte beweert dat zulks, onder meer, altijd het geval zou zijn bij den aankoop van paarden ;

dat, immers, het niet door gebruik gevestigd is, alleszins in het Land van Waas, dat den verkoop van paarden altijd vermoed wordt afgesloten te zijn onder het beding dat uit de beproefing zal blijken dat het verkochte paard geschikt is voor het gebruik waartoe het bestemd is ;

Aangezien, anderzijds, verweerster, behoudens hetgene zij toegeeft onder het voordeel van de onsplitsbaarheid harer bekentenis, den verkoop zelf betwist evenals den verkoopsprijs ;

Aangezien de aanlegger aanbiedt te bewijzen door alle rechtsmiddelen getuigen inbegrepen, dat, begin Maart 1934, de verweerster van hem een paard kocht aan den prijs van fr. 4.500, zonder dat er bepaald werd dat het paard op de proef werd verkocht ;

Aangezien het aangehaalde feit ter zake dienend en afdoende is ;

dat, nochtans, de aanlegger niet hoeft te bewijzen dat tusschen hem en de verweerster niet bepaald werd dat het paard op de proef verkocht werd ;

dat zoo de verweerster beweert dat deze uitzonderlijke voorwaarde werd bedongen, op haar den bewijslast rust ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende, laat den aanlegger toe om te bewijzen door alle rechtsmiddelen, de getuigen inbegrepen, dat « begin Maart 1934, de verweerster van hem een paard kocht aan fr. 4.500 » ;

Behoudt de verweerster het tegenbewijs voor ;

Kosten voorbehouden ;

Bepaalt het getuigenverhoor op Maandag, 11 Juni e.k., te 10½ uur.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN.

3e KAMER. — 19 MAART 1934.

Voorzitter : M. Stappers.
Rechters : MM. Dryvers en Van Spilbeeck.
Referendaris : M. Noppe.
Pleiters : MM. Wilmots en Orban.

**I. VERTEGENWOORDIGER. — MAKELAAR OF
BEDIENDE? — KENMERKEN.
II. MAKELAAR. — RECHT OP COMMISSIE. —
UITGEVOERDE DOCH NIET BETAALDE BE-
STELLINGEN.**

I. Een handelsvertegenwoordiger, die ingeschreven is in het handelsregister als handelaar, die handel drijft met verschillende firma's en uit wiens handelwijze met zijn lastgever blijkt, dat hij tegenover dezen laatste niet in een staat van ondergeschiktheid staat, is een vrij makelaar. Bij ontstentenis van eenige speciale overeenkomst, mag zijn lastgever zonder vooropzeg de handelsbetrekkingen opzeggen.

II. Tenzij het tegenovergestelde werd overeengekomen heeft een makelaar recht op het commissieloon voor alle uitgevoerde bestellingen, ook al werden deze niet betaald.

Baronheid t/ Sandeman.

Gezien de geboekte dagvaarding van 8 Maart 1932 betekend ;

Aangezien verweerster bij wijze van tegeneisch de veroordeeling vraagt van aanlegger tot betaling eener som van frank 852,05, welke volgens verweerster haar nog zou toekomen wegens door aanlegger wederrechtelijk ontvangen commissieloon, zulks na aftrek van het commissieloon hem werkelijk verschuldigd ;

I. Schadevergoeding wegens doorzending zonder voorafgaandelijken opzeg ;

Aangezien er tusschen partijen geen enkele vaste wedde bedongen werd en dat aanlegger alleenlijk op commissieloon werkte ;

dat duidelijk blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat aanlegger met verweerster geenszins verbonden was door een arbeidsovereenkomst voor bedienden, maar hij enkel met haar handelsbetrekkingen gevoerd heeft als vrije makelaar ;

Aangezien aanlegger ingeschreven is in het handelsregister, dat hij nog zaken drijft met andere firma's en dat uit zijne handelwijze met verweerster blijkt, dat hij tegenover deze laatste niet in eenen staat van onderhoorigheid vertoefde ;

Aangezien diensvolgens, bij gebreke van eenige bijzondere overeenkomst betreffende eenen voorafgaandelijken opzeg, verweerster ten allen tijde en zonder vooropzeg de handelsbetrekkingen met aanlegger mocht afbreken ;

dat de vraag van aanlegger tot schadevergoeding dus ongegrond is ;

II. Commissieloon 3.343,— frank ;

Aangezien aanlegger erkent dat hij uit dien hoofde slechts aanspraak mag maken op eene som van 3.139,95 frank, dat hij insgelijks erkent dat verweerster gerechtigd is er eene som van 1.202,40 frank af te trekken, bedrag der rekening Van Poyer, welke aanlegger nagelaten heeft af te rekenen met verweerster, zoodat er aan aanlegger wegens commissieloon een bedrag van 1.937,55 frank verschuldigd blijft ;

III. Tegeneisch ;

Aangezien blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat verweerster niet gerechtigd is van aanlegger teruggave te vorderen eener som van 2.711,40 frank wegens zoogezegd wederrechtelijk ontvangen commissieloon op bestellingen door de klanten onbetaald gebleven ;

Aangezien in tegenspraak met de bewering van verweerster het ter zake niet bewezen is dat aanlegger zelfs alle door de klanten niet betaalde bedragen, alsmede de uitgezette gerechtskosten ten zijnen laste zou genomen hebben ;

dat weliswaar aanlegger afrek van commissie aanvaard heeft op zekere door de klanten teruggestuurde koopwaren (afrek waarvan rekening gehouden is in bovenvermelde som van 3.139,95 frank) maar dat het niet bewezen is dat aanlegger zich ten opzichte der kooprijzen van de klanten ;

dat diensvolgens bij gebreke aan tegenstrijdige overeenkomst tusschen partijen, aanlegger recht blijft behouden op het commissieloon voor de uitgevoerde, alhoewel niet betaalde leveringen ;

Aangezien de vordering van verweerster dienaangaande, en derhalve ook haren tegeneisch ongegrond zijn ;

Om deze redenen,

De Rechtbank zegt voor recht, dat aanlegger niet gerechtigd is schadevergoeding te eischen wegens doorzending zonder vooropzeg, veroordeelt verweerster om aan aanlegger te betalen wegens commissieloon de som van duizend negen honderd zeven en dertig frank en 55 centiemmen ; met de gerechtelijke intresten, veroordeelt verweerster tot de helft der tot heden gerezen gedingskosten, inbegrepen de registratie van het tegenwoordig vonnis ;

legt de andere helft derzelfde kosten ten laste van aanlegger, en stelt de uitvoeringskosten van het vonnis ten laste der partij die ze zal genoodzaakt hebben ;

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

3e KAMER — 25 APRIL 1934

Voorzitter : M. Stappers.
Referendaris : M. Beckers.
Pleiters : MM. J. Franck en Somers.

**I. - III. GEHUWDE VROUW. — TOELATING
TOT HANDEL DRIJVEN. — GEEN UITDRUKKE-
LIJKE EN GESCHREVEN TOELATING NOODIG.
— OVERGAVE HANDELSFONDS. — COMMIS-
SIE-OVEREENKOMST.**
**II. WETTELIJKE GEMEENSCHAP. — HAN-
DELSVERPLICHTINGEN DER VROUW.**

I. Een getrouwde vrouw die handel drijft met medeweten en in aanwezigheid van haar man, is gepresumeerd door dezen laatste gemachtigd te zijn tot handeldrijven, zonder dat hiervoor een schriftelijke toelating noodig is.

II. De verplichtingen van een onder het regime van wettelijke gemeenschap gehuwde vrouw voor wat betreft haar handel binden de gemeenschap.

III. De overgave van een handelsfonds en het afsluiten van een commissie-overeenkomst des-aangaande zijn handelsdaden. De gehuwde handelaarster kan geldig een dergelijke overeenkomst sluiten.

Van den Bergh t/ Schram.

Gezien de inleidende geboekte dagvaarding van 4 Mei 1933 verzet aantekent tegen het vonnis bij verstek verleend door de Rechtbank van Koophandel van Antwerpen in dato 3 Januari 1933 en waarvan geboekt gelijkvormig afschrift ;

Aangezien het verzet ongegrond is ;
Aangezien inderdaad dame J. Van den Bergh :

1) nooit de geldigheid der mondelinge commissie-overeenkomst betwist heeft ;

2) dat zij nooit betwist heeft dat hare handelszaak zou overgegeven zijn ;

3) dat zij erkent mondelingen opzeg gegeven te hebben der mondelinge commissie-overeenkomst ;

4) dat zij mondelings erkent dat verweerder op verzet recht heeft op een zeker bedrag ten titel van vergoeding ;

Aangezien het verschuldigde bedrag aan verweerder op verzet vrijelijk en op forfaitaire wijze door beide partijen is vastgesteld geworden op de som van 2.500 frank ;

Aangezien inderdaad het mondelings overeengekomen werd tusschen partijen dat een commissie van 2500 frank verschuldigd is indien de overgave van den handel geschiedt door den eigenaar der zaak of door bemiddeling van derde personen buiten verweerder op verzet ;

dat de commissie betaalbaar is ingeval van opzeg ;

Aangezien dit het geval is en dus de commissie van 2500 frank moet betaald worden ;

Aangezien het bedrag dezer commissie op forfaitaire wijze is vastgesteld geworden en geen feit noch gegeven dit bedrag komt verminderen ;

dat het te meer willekeurig zou zijn vermeld bedrag te verminderen vermits vrijelijk door partijen bepaald ;

Aangezien de heer Van den Berghe gehouden is tusschen te komen in de schulden gemaakt door zijne echtgenoot ;

Aangezien inderdaad hij zijn echtgenoot toelating gegeven heeft een handelszaak uit te laten ;

dat beide echtgenooten gehuwd zijn onder het regime der wettelijke gemeenschap, dat inderdaad de echtgenoot toelating geeft aan zijn vrouw handel te drijven indien dit geschiedt in zijn bijzijn en geweten, zonder dat hiervoor een schriftelijke toelating noodig zij ;

dat de verplichtingen door de vrouw aangegaan voor wat betreft haar handel de gemeenschap aanbelangen en verplichten ;

Aangezien te meer de handeldrijvende gehuwde vrouw zich mag verplichten voor al wat haar handel aanbelangt zonder de toelating van haar echtgenoot ;

Aangezien de overgave een handelszaak aanbelangt ;

dat te dien einde de handeldrijvende gehuwde vrouw voorzeker een commissie-overeenkomst mag mondelings aangaan om de overgave te verwezenlijken ;

Aangezien in het huidig geval, heer Van den Berghe nooit het minste verbod gegeven heeft aan zijne echtgenoot hare handelszaak over te geven ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle verdere besluiten verwerpende, zegt het verzet onvankelijk doch ongegrond ;
bekrachtigd het vonnis bij verstek, veroordeelt verweerders op verzet tot de kosten der beide gedingen ;

Verklaart het vonnis behalve voor de veroordeeling tot de kosten, uitvoerbaar niettegenstaande beroep en zonder borgstelling.

CORRECTIONNEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN

8ste Kamer. — Zetelende in Hooger Beroep.

Voorzitter: M. de Baer.
Rechtters: MM. Verstraete en Van Mieghem
Openbaar Ministerie: M. Van Hille.
Pleiters: Mrs R. Van de Vorst en Walton.

STRAFZAKEN. — QUALIFICATIE. — ZELFDE
FEIT. — VERANDERING. — VERKEER. —
TRAMWEGEN. — TROEPENKORPS. — VOOR-
RANG.

De Rechtbank oordeelt over feiten en niet over
qualificaties. Wanneer een feit door den Eersten
rechter slecht gequalificeerd werd, mag de
rechtbank aan dit feit de ware qualificatie geven.
De troepenkorpsen hebben den voorrang op de
tramwegen. Nochtans alle militaire eenheid in
bevolen dienst, moet niet aanzien worden als een
«troepenkorps». Het woord «troepenkorps» ver-
onderstelt een belangrijke eenheid.

O. M. en Minister van Landsverdediging
t/ Broché en Antwerpsche Tramwegen

Aangezien de feiten ten laste gelegd van
den wattman B., zooals ze in de dagvaarding
gekwalificeerd zijn, niet bewezen zijn;

Dat echter het Openbaar Ministerie ter zit-
ting den eisch gesteld heeft ten einde betichte
te hooren veroordeelen wegens inbreuk op
artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 27 Ja-
nuari 1931, houdende politiereglement voor de
uitbating van de door de regering vergunde
tramwegen, volgens welk artikel het verboden
is een oprukkend troepenkorps door te snijden;

Aangezien noch betichte, noch de burger-
lijk verantwoordelijke partij bezwaar tegen
die nieuwe begripsomschrijving ingebracht
hebben, en dat in ieder geval het immer aan
de rechtbank behoort de juiste wetsbepaling
toe te passen aan de feiten waarvoor betichte
voor het strafgerecht voorkomt;

Aangezien het vaststaat dat twee legerwa-
gens, voorzien met een wit licht links van voo-
en met een rood links van achter, op 17 No-
vember 1933 rond 18 uur het Fortje 6 der Ge-
rard Legrellelaan verlieten om naar de Kazer-
ne XI te rijden; dat ze den rechterkant der
Legrellelaan hielden om in eens, na eenige
meters afgelegd te hebben, ter hoogte van de
vest, de laan over te steken;

Aangezien het blijkt uit het onderzoek dat
op het oogenblik dat de tweede legerwagens
de tramlijn kruiste, een tramrijtuig, dat de
voerder van gezegden legerwagen bekend niet
te hebben zien aankomen, op den voortrein
van gezegden wagen is komen botsen met het
gevolg dat het paard, dat rechts van den wa-
gen ingespannen was, ten gronde geworpen
is geweest en aan den linkerbil gekwetst
werd;

Aangezien het Openbaar Ministerie en de
Burgerlijke partij te vergeefs de volkomen
prioriteit der militairen in bevolen dienst in-
roepen;

Dat die voorrang slechts bestaat ten voor-
deele van een troepenkorps, maar dat twee
legerwagens niet als dusdanig kunnen aan-
zien worden;

Dat dit concept van «troepenkorps» inder-
daad eene zekere belangrijkheid veronder-
stelt;

Dat volgens de definitie der woordenboeken
een «korps» bestaat uit eene vereeniging van
vele personen onder een hoofd, terwijl ander-
zijds het woord «troepen» een menigte mili-
tairten aanwijst;

Dat het woord «troepen» voortkomt van het
Latijnsche woord «turba» (foule), hetwelk
door de Germanen «trupa», later bij de Bur-
gondiers «trope» is geworden, om eindelijk in
de Fransche en Vlaamsche talen respectieve-
lijk in «troupe» en «troep» over te gaan;

Dat dus zowel het Fransche woord «trou-
pe» als het Vlaamsche woord «troep» volgens
de etymologie eene groote hoeveelheid perso-
nen aanduidt;

Aangezien het bewijs dat zowel de wetge-
ver als de militaire overheid dezelfde opvat-
ting aan dit woord «troepenkorps» gegeven
hebben, uit het feit spruit dat artikel 23 van
het Koninklijk Besluit van 26 Augustus 1925,
op het verkeer, de manier regelende op welke
een legertroep zich 's nachts op de baan moet
aankomen, voorziet dat hij zijne aanwezigheid
op de baan aanduidt vooraan door een witte
lantaarn en aan het einde door een rood licht,
en dat de omzendbrief van 14 Februari 1927,
uitgaande van den Bevelhebber der Krijgsom-
schrijving van Antwerpen dit voorschrift uit-
drukkelijk herinnert, erbij voegende: «Tou-
» tefois en ce qui concerne les corvées (trou-
» pes à pied) dont la force ne dépasse pas 16
» hommes, j'ai décidé qu'elles circuleront sur
» les terre-pleins ou trottoirs, encadrés par
» deux, et de ce fait ne devront pas être mu-
» nies des lanternes dont question ci-dessus ».

Dat uit dit rondschrijven volgt wanneer
slechts een klein aantal militairen den open-
baren weg gebruiken, en wanneer de overheid
er aan verzaakt bijzondere voorzorgsmaat-
regelen te nemen om de aanwezigheid van co-
lonnen door bijzondere lichten aan te duiden,
de militairen van geen absoluten voorrang

meer genieten en onderworpen zijn aan de
gemeene regels van het verkeer;

Aangezien bijgevolg er geen schuld ten las-
te van den wattman kan verweten worden, en
de vrijpraak door den eersten rechter uitge-
sproken, dient bevestigd;

Wat den eisch der burgerlijke partij betreft:
Aangezien ten gevolge der vrijpraak, de
Rechtbank onbevoegd is om er over te beslis-
sen....

NOTA. — Er bestaat vanwege het Openbaar
Ministerie en de Burgerlijke Partij voorziening in
verbreking tegen dit vonnis.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

3e Kamer. — 6 April 1934.

Voorzitter: Em. Van Riel.
Rechtters: M.M. Schiltz en Vander Veken.
Referendaris: M. Arendt.
Pleiters: Mters Grijspeerd en R. Andriessen.

I. FEITELIJKE VENNOOTSCHAP. — GEEN
RECHTSPERSOONLIJKHEID. — SOLIDARITEIT
TUSSCHEN VENNOOTEN.

II. HINDERLIJKE NIJVERHEID. — ADMINIS-
TRATIEVE BESLISSING. — GEVOLGEN OP
GEBIED VAN BURGERLIJK RECHT.

I. Feitelijke vennootschappen genieten niet de
rechtspersoonlijkheid die de wet toekent aan re-
gelmatig gevormde en gepubliceerde handels-
vennootschappen. Een vordering ingeleid tegen
een dergelijke feitelijke vennootschap is niet ont-
vankelijk. De vennoten die openbaarlijk onder
éénzelfde benaming of firma hebben gehandeld,
zijn echter solidair tegenover de derden gehou-
den.

II. Een administratief onderzoek betreffende hin-
derlijke nijverheidsuitbatingen heeft op zuiver
rechtskundig gebied geen bindend en beslissend
karakter.

Stas t/ Spiegel.

Gezien de geboekte dagvaarding van 24 Juli
1933, strekkende tot de betaling van een be-
drag van 75.000 frank, ten titel van schade-
vergoeding hoofdens een gemis aan genot
sinds einde 1928 van het huis toebehoorende
aan aanlegger wegens de hevige en onver-
draaglijke trillingen en geruchten in dit ge-
bouw verwekt door de verscheidene elektrie-
ke toestellen dewelke verweerders in hunne
werkhuiizen hebben geplaatst, en dit met de
bezwarende omstandigheid dat bewuste mo-
toren en machienen opgericht werden op in
den scheidsmuur vastgeankerde en gecimen-
teerde betonnen vloeren, welk feit de over-
brenging van het geluid nog verergert;

strekkende alsook tot de beschrijving door
een deskundige der werken noodig om aan
den verweten toestand te verhelpen;

WAT BETREFT DE ONTVANKELIJKHEID.

Aangezien de tijdelijke of feitelijke ven-
nootschappen de rechtspersoonlijkheid niet
genieten welke door de wet wordt verleend
aan regelmatig gevormde en gepubliceerde
handelsmaatschappijen;

Aangezien, anderzijds, hare vennoten heb-
bende openbaarlijk onder dezelfde benaming
of firma gehandeld gebonden zijn jegens der-
den, door solidairlijke rechtsbanden.

Aangezien in het huidige geval, het genoeg-
zaam blijkt uit de mondelinge verzoekschrif-
ten bij de bevoegde overheden ingediend ten
einde toelating tot de oprichting der werkhui-
zen te bekomen, dat deze laatsten uitgebaat
werden namens «Mr. Van der Spiegel en
zoon»;

Aangezien aldus, de aanvraag slechts ont-
vankelijk is in zoverre zij tegen den tweeden
en derden verweerder gericht is;

WAT BETREFT DEN GROND,

Aangezien men afleiden mag uit de achter-
eenvolgende beslissingen door de Bestendige
Deputatie en het Ministerie genomen dat, se-
dert 1928, en spijs de maatregelen die door
de bevoegde overheden werden bevolen ver-
weerders onafgebroken misbruik hebben ge-
maakt van hun recht en dit op zulke wijze dat
het Koninklijk Besluit van 12 September ein-
delijk het sluiten der inrichting moest gebie-
den;

Aangezien echter verweerders te recht doen
gelden dat op het zuiver rechtskundig gebied
een administratief onderzoek geen bindend en
beslissend karakter heeft;

Aangezien er dient dus over te gaan tot de
volgende onderzoeksmaatregel;

Om deze redenen,

De Rechtbank, akte verleende aan ver-
weerders dat zij het geding op meer dan 5000
frank schatten;

verklaart de aanvraag alleenlijk ontvanke-
lijk in zoverre zij tegen de verweerders Gus-
taaf Van der Spiegel en Jozef Van der Spie-
gel is gericht;

En alvorens ten gronde te slechten stelt den
heer Alexander Van Roey, Elisabethlaan en
Charles Contamine, Verdussenstraat, te Ant-
werpen aan als deskundigen met opdracht in
een beredeneerd verslag, na te gaan hetgeen
volgt.....

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

4de KAMER. — 12 JANUARI 1934.

Voorzitter: M. Geurts.
Referendaris: M. Verbraken.
Pleiters: Mters A. Franck en R. Vrancken.

I. UITLEKKEN. — BEPALING.
II. VERBORGEN GEBREKEN. — BEPALING.
III. VOORAFGAANDELIJK NAZICHT DER IN-
RICHTINGEN DIENSTIG VOOR INNEMEN DER
LADING. — FOUT IN HET BEHEER DER LA-
DING.

IV. SCHADEVERGOEDING. — SCHATTING
DOOR VERZEKERAAR VAN BENADEELDE.

I. Door uitlekking moet verstaan worden het uit-
loopen van olie door ondichtheid der wanden
van de tanks en niet door het openlaten der
verbindingen tusschen de tanks.

II. Verborgene gebreken zijn gebreken, die door een
zorgvuldig toezicht niet kunnen ontdekt worden.

III. De kapitein heeft tot plicht, alvorens lading in
te nemen, zich te vergewissen van de goede
werking der toestellen in betrekking met de in-
richtingen voor het innemen der te vervoeren
koopwaren. Indien hij zulks verwaarloost, be-
gaat hij een fout in het beheer der lading voor
dewelke de reederij aansprakelijk is, in tegen-
stelling met hetgeen algemeen bedongen wordt
betreffende de fouten in de navigatie.

IV. De schatting der schade, aanvaard door der
verzekeraar van den benadeelde, die eventueel
deze schade zou moeten vergoeden, biedt vol-
doende waarborgen van ernst en waarachtig-
heid.

Purifina t/ Purifina Transport.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van
20 Maart 1926 strekkend tot betaling van
128.526.73 fr. schadevergoeding, wegens
vermenging van oliën ingevoerd door het tank-
schip «President Sergent» van verweerster,
eisch in den loop van het geding gebracht
op 235.407.35 frank;

Aangezien in Januari 1925 voormeld tank-
schip in de haven van Batum verscheidene hoe-
op 235.407.35 fr.;

dat tijdens de aflading zijn kapitein besta-
tig heeft dat ongeveer 28 metrieke ton Solar
olie weggelopen waren waarschijnlijk door
een onduidelijk verlaat tusschen de tank, waarin
deze olie ingescheept geweest was, en een
naburige tank welke Cylinder olie inhield;

Aangezien aanlegsters, bestemming der
lading, aanvoert, zonder tegenspraak van ver-
weerster, dat voormelde kapitein haar voor
zijn vertrek uit Batum met dit voorval in
kennis heeft gesteld;

Aangezien het voorbehoud voorzien door het
destijds in voege zijnde art. 266 der wet op
de scheepvaart overbodig waren vermits het
schadelijk voorval door den kapitein erkend
geweest was;

dat aanlegster niet verplicht was op straf
van verval van rechten eene rechtsoverdracht
in te spannen binnen den termijn door para-
graaf 2 van voormeld artikel bepaald vermits
het inachtmen van bedoelde termijn eene
voorwaarde is voor de geldigheid van het
voorbehoud en diensvolgens slechts in aan-
merking komt wanneer zulk voorbehoud ver-
eischt wordt;

Aangezien verweerster erkent dat de men-
geling Solar olie met Cylinder olie te wijten is
aan het feit dat het verlaat tusschen de tanks
vastgeraakt was door dat zijne stang verwron-
gen geweest was, volgens haar door een golf-
slag, zijnde een zeetoefval voor wiens gevolgen
zij volgens de vervoerovereenkomst niet aan-
sprakelijk is;

Aangezien deze ontslaging van verantwoor-
delijkheid echter door verweerster niet mag
ingeropen worden om rede dat het door haar
bedoelde zeetoefval, ware het zelfs bewezen;
zich niet heeft voorgedaan nadat het schip ter
beschikking der afladers gesteld geweest was;

Aangezien de vermenging niet mag toege-
schreven worden aan uitlekking, schadeoor-
zaak voor dewelke verweerster van hare ver-
antwoordelijkheid ontslagen was;

dat door uitlekking moet verstaan worden
het uitloopen van olie door ondichtheid der
wanden der tanks en niet door het openlaten
der verbindingen tusschen hen;

Aangezien verweerster zich nog beroept op
hare ontslaging van verantwoordelijkheid we-
gens verborgen gebreken in de machienen of
in de romp van het schip;

Aangezien de vervoerovereenkomst deze
ontslaging afhankelijk maakt van de omstan-
digheid dat de gebreken niet het gevolg zijn
van gemis aan behoorlijke zorg van wege de
reederij;

Aangezien verborgen gebreken dezulke zijn
welke niet door een zorgvuldig toezicht kun-
nen ontdekt worden;

dat de kapitein tot plicht had alvorens lading
in te nemen zich te vergewissen van de goede
werking der toestellen in betrekking met de
inrichtingen bestemd voor het innemen der te
vervoeren koopwaren;

dat indien hij tot zulkdanig toezicht overge-
gaan was het zou gebleken zijn dat het verlaat
vastgeraakt was waaruit voor hem de ver-
plichting vloeide de oorzaak van dit gebrek te

laten opsporen en in den toestand te verhel-
pen;

dat hij zulks verwaarloosd hebbende eene
fout begaan heeft in het beheer der lading voor
dewelke de reederij verantwoordelijk is in te-
genstelling met hetgeen bedongen geweest was
betreffende de fouten in de navigatie;

Aangezien de bestellingen in opdracht der
verzekeraars van aanlegster door een deskun-
dige gedaan uitgewezen dat er op de Solar olie
een tekort was van 36761 Kg. terwijl van de
Cylinder olie 34915 kg. meer uitgelost werden
dan ingescheept geweest was, en dat de Cy-
linder olie met Solar olie vermengd was;

Aangezien deze bestellingen in verband
moeten gesteld worden met de bijzonderheden
vermeld in het hooger bedoeld door den kapi-
tein aan aanlegster gegeven bericht;

en overigens, de tegenstelling tusschen de
belangen van aanlegster en deze van hare
verzekeraars welke haar schadeloosgesteld
hebben, eene waarborg is voor de ernstigheid
der bevindingen van den voormelden deskun-
dige en van zijne aanvaarding van het hem
door aanlegster opgegeven bedrag van
127.776 fr., voor kosten van afscheiding en
zuivering;

Aangezien aanlegster de verhooging van het
bedrag van haren eisch steunt op de sedert
10 April 1925 (datum op dewelke de omvang
der schade gekend geweest is) ingetreden
waardeverminderingen der nationale munt);

Aangezien door deze verhooging noch de
ingeropen juridische oorzaak noch het voor-
werp van den eisch gewijzigd worden;

dat de eisch nog altijd strekt tot herstel der
geleden schade;

dat de betaling van eene som geld tot her-
stel slechts een middel is om de schade te
herstellen;

dat het bedrag dezer som moet bepaald
worden derwijze dat het tot zulk herstel volsta,
en dat daaruit vloeit dat de rechter rekening
moet houden van de innerlijke waarde der
munt op den datum op denwelke hij het bedrag
der vergoeding bepaalt;

dat dus de verhooging van het gevorderd
numeriek bedrag geen nieuwe eisch maar
slechts de aanpassing is van den eisch aan de
wezenlijk geleden schade;

Aangezien het rekening houden van de inner-
lijke waarde der nationale munt geene is van
hare betalingskracht vermits verweerster zich
van de tegenover haar uitgesproken veroor-
deeling zal kunnen kwijten door het betalen
van hetzelfde numeriek bedrag als hetgeen op
hetwelk de schadevergoeding vastgesteld
wordt;

Aangezien de omstandigheid dat de inner-
lijke waarde van hooger vermelde munt ge-
schommeld heeft tusschen de dato waarop de
schade werd opgelopen, waarop zij berekend
werd en deze waarop haar herstel in rechte
werd geëischt zonder dat aanlegster daarvan
in het bedrag van haren eisch rekening gehou-
den heeft, niet mag ingeroepen worden als
gelden verzaking van harentwege aan algeheel
herstel der door haar opgelopen schade;

Aangezien de koopkracht van het gouden
pond sterling ongeveer hetzelfde gebleven zijn-
de, als punt van vergelijking met de innerlijke
waarde der nationale munt mag genomen
worden;

dat men niet zooals verweerster het doet het
verschil dezer laatste waarde mag bepalen
door vergelijking met de koopkracht van het
gouden pond in 1925 en die van het huidige
pond sterling hetwelk niet meer op den goud-
standaard berust;

Aangezien aanlegster het bedrag van hare
schade berekend heeft op 10 April 1925 nadat
zij de afscheiding en zuiveringsbewerking uit-
gevoerd had;

dat men als vergelijkingspunt de waarde van
het gouden pond zijnde op dien datum 95.20
frank mag nemen;

dat de zelfde waarde op heden 175 frank
bedraagt zoodat het hooger vermeld bedrag
van 127.776.73 frank op heden met een nume-
riek bedrag van 234.883.70 frank overeen-
komt;

Om deze redenen,

Akte verleend aan aanlegster van de ver-
hooging van haren eisch op 235.407.35 frank
en aan verweerster van hare schatting van het
geding;

Verklaart de Rechtbank den eisch van aan-
legster, ook voor het bedrag tot op hetwelk
hij verhoogd werd, ontvankelijk en gegrond;

Verwijst verweerster aan aanlegster te be-
talen de som van 234.883.70 frank, met de
gerechtelijke intresten en de kosten des ge-
dings;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar, behoudens
de kosten, niettegenstaande beroep mits zeker-
heidsstelling.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG

WEEKBLAD!

POLITIERTRECHTBANK VAN HERZELE

7 APRIL 1934

Vrederechter : M. A. de l'Arbre.
Pl. : M. Van Driessche.

POLITIETREGLMENT. — PRIVAAT BAL NIET ONDERWORPEN AAN TOELATING. — WAT VERSTAAT MEN DOOR PRIVAAT BAL ?

- I. Een politiereglement zou de artikelen 10, 19 en 20 der Grondwet miskennen, indien het een privaat bal wilde onderwerpen aan een voorafgaande toelating of andere politiematregelen.
- II. Een bal is publiek, dan alleen, wanneer iedereen onverschillig er op toegelaten wordt; i. a. w. als de toegang ervan kan opgedrongen worden tegen den wil van den inrichter van het bal.

- III. Er dient onderscheid gemaakt tusschen het herberglokaal zelve en een zaal onafhankelijk van het herberglokaal.

Voor een bal gegeven in een gewoonlijk en uiteraard publieke plaats (herberglokaal) bestaat een niet omstootbaar vermoeden dat het bal publiek is (Rechtspraak Verbrekingshof — contra rechtsleer).

Werd het bal gegeven in een zaal onafhankelijk en afzonderlijk van het herberglokaal, dan dient onderzocht te worden of het publiek er toegang toe heeft.

- IV. Een bal kan privaat zijn niettegenstaande het groot getal deelnemers.

- V. De zoogenaamde « bals de jeunes gens », waarvoor een beperkt getal personen inschrijven met recht van zekere familiën hunner kennissen te mogen uitnoodigen, zijn private bals.

O. M. t/ L. V.

In zake van het Openbaar Ministerie ;
Tegen : V... Lucien,
Beticht van te Sint Lievens Hautem, den 31 December 1933 ;

a) Openbare danspartijen gehouden te hebben zonder voorafgaandelijke toelating van den Burgemeester ;

b) Gezegde danspartijen gehouden te hebben na 9 uur 's avonds ;

c) Gespeeld te hebben na 9 uur 's avonds. Lezing werd gegeven der processtukken, Gehoord de verklaring der getuige welke alvorens den eed bij de wet vereischt heeft afgelegd van de waarheid te zeggen en niets anders dan de waarheid, onder Gods aanroeping ;

Gehoord den betichte in zijne middelen van verdediging ;

Gehoord de besluiten van het Openbaar Ministerie, strekkende tot de toepassing der wet ;

Gehoord Mter Van Driessche, advocaat te Herzele, raad van den betichte ;

I. Gelet op ons vonnis, in dato van 17 Maart 1934, de aanstelling eener burgerlijke partij verwerpende ;

II. Aangezien de betichte vervolgd wordt : 1) om openbare danspartijen gehouden te hebben, zonder voorafgaande toelating van den Burgemeester ; 2) om gezegde danspartijen gehouden te hebben na 9 uur 's avonds ; 3) om gespeeld te hebben na 9 u. 's avonds ;

Aangezien elk dezer vervolgingen onderstelt dat de betichte een openbaar bal gegeven heeft, want een politiereglement zou de artikelen 10, 19 en 20 der grondwet miskennen, wilde het een privaat bal, niet in open lucht gegeven, onderwerpen aan eene voorafgaande toelating of aan andere politiematregelen (Pand. Belges Vo Reglement communal N° 68)

Aangezien een bal openbaar of publiek is, dan alleen als iedereen er onverschillig op toegelaten wordt — dat zijn de woorden gebruikt in artikel 9, titel I der wet van 19-22 Juli 1791, om plaatsen aan te duiden waar de politieofficieren, ten allen tijde toezicht mogen uitoefenen; in andere woorden: het bal is publiek als de toegang ervan kan opgedrongen worden tegen den wil van den inrichter van het bal (La liberté de réunion (1889) bl. 139 door Dupriez hedendaags hoogleeraar te Leuven) ;

Aangezien Dupriez bl. 140 in fine en bl. 156 aanleert, dat de omstandigheid van het lokaal, waar het bal gegeven wordt gewoonlijk dient als publieke zaal, niet den minsten invloed heeft op het publiek of het privaat karakter van het bal ; dat, weliswaar het Verbrekingshof bij arrest van 17 Mei 1870 (Pas I.67) in deze voornoemde omstandigheid dat het bal plaats grijpt in eene gewoonlijk en uiteraard publieke zaal, een niet omstootbaar vermoeden vindt dat het bal publiek is ; doch dat wijlen hoogleeraar Seresia (Droit de police des conseils communaux N 192) alsook de Pandectes Belges Vo Bal Public Nos 15 tot 18 en 26-27) die zienswijze van het Verbrekingshof afkeurden, reeds vóór dat hoogleeraar Dupriez zulks deed ;

Aangezien het Hof van Verbreking, in dato van 16 October 1899 (Pas I.13) hare strenge zienswijze behouden heeft, doch met die verzachting, dat eene vergadering privaat kan zijn, wanneer de zaal onafhankelijk is van de herberg ; dat de Pandectes Belges Vo Réunion (Liberté de N° 48) zich nu om praktische redenen bij de meening van het Hooger gerecht aansluit ; dat in de Encyclopédie des Juges de Paix, Vo bal Public N° 7 ook onder-

scheid wordt gedaan tusschen, enerzijds herberglokaal, en anderzijds, zaal onafhankelijk van de herberg, en gevolgentlyk aangeleerd wordt dat, wanneer een bal gegeven wordt in een zaal afgezonderd van de herberg, men te onderzoeken heeft of het publiek er toegang toe heeft ofwel enkel de leden der private maatschappij en hunne genoodigden ;

Aangezien eene vergadering privaat kan zijn, niettegenstaande het bijzonder groot getal deelnemers (Dupriez bl. 54)

Aangezien op het Openbaar Ministerie de last woog te bewijzen : dat het kwestieuze bal publiek is geweest ; dat de voorafgaande aanvraag rechterlyk noodig was ; dat het bal onderworpen was aan de politieverordeningen toepasselijk op publieke plaatsen.

Aangezien dat bewijs, noodig om de straf van den betichte te rechtvaardigen, niet geleverd werd ;

Aangezien de betichte meer doende dan hij verplicht is te doen, zonder tegenspraak volgende feiten aanhaalt die, samengenomen, het privaat karakter van het besproken bal klaar vertoonen : 1°) Het bal werd gehouden in de zaal « Rubenspaleis » in pacht toebehoorende aan de vennootschap in feite « Liberale Jonge Wacht » te Sint Lievens Hautem ; deze zaal, gansch afgescheiden van het koffiehuis door een koer, is ter beschikking enkel van gezegde maatschappij ; 2°) Het bal werd gegeven uitsluitend ten bate en voor de leden der liberale jonge Wacht en hun vrienden, (zoo werd gedrukt op het strooibriefken, welk wezentlijk een privaat bal aankondigde en aanmaande dat de inschrijvingen gebeuren ten lokale « Rubenspaleis » en bij de bestuursleden ; 3°) De toegang tot het bal werd slechts toegestaan op vertoon van een strikt-persoonlijke uitnoodigingskaart (Die uitnoodigingskaart, aan de leden der liberale jonge Wacht namelijk besteld, draagt in blokletters : « Privaat bal » en de aandacht van den verkrijger der kaart wordt hierop gevestigd : « Deze uitnoodiging dient bewaard en op ieder aanvraag vertoond te worden » ; 4°) Er werd geen inkomgeld geëischt, er werd enkel een vestiairerecht van twee frank geheven ; (dat de herbergier drank besteld heeft in de danszaal wordt niet aangevoerd) ; 5°) de vrienden tot wie het strooibriefje gericht was, om ze aan te werven als nieuwe leden, werden tot het bal toegelaten, slechts nadat zij erin toestemden zich te laten inschrijven als Lid der Liberale Jonge Wacht, voor het minimum tijdperk voorzien door de statuten der maatschappij, 't zij twee maanden « bijdrage 2 frank ». De taks voor het privaat bal van 31 December werd betaald op het kantoor der rechtstreekse belastingen, den 28 December 1933.

Aangezien een laatste bemerking wenschbaar schijnt, omdat eenige personen waarschijnlijk voorgesteld werden aan den ingang van het Rubenspaleis, door de bezitters van de persoonlijk uitnoodigingskaart en omdat ze, na den pleegvorm der inschrijving, aan het bal deel genomen hebben, daarom moet het bal, waarvoor vervolging, niet méér aanzien worden als publiek bal, dan die bals, welke in zekere steden benoemd worden : « bals de jeunes gens ». De rechtsleer zegt dat laatstgenoemde bals, waarvoor een beperkt getal personen inschrijven, met recht van zekere familiën hunner kennissen mogen uit te noodigen, private bals zijn (Pand. Belges Vo Bal public, N° 611, Dupriez bl. 140).

Gezien art. 159 en 162 van het Wetboek van Rechtspleging in strafzaken door den heer Vrederechter-Voorzitter ter zitting aangeduid.

Om deze redenen,

de Rechtbank, recht doende tegensprekelijk ontslaat den betichte van de drie rechtsvervolgingen en van de gerechtskosten, deze geschat op 9 fr. 37 en zijnde ten laste van den Staat.

Bestuurlijke rechtspraak

BESLISSING DER BESTENDIGE DEPUTATIE
VAN ANTWERPEN — 21 DECEMBER 1933

GEMEENTE-BELASTINGEN. — TERUG BETALING. — INTRESTEN.

Wanneer eene gemeente te veel gevorderde belastingen moet terugbetalen, moet zij ook intrest betalen op de aldus teruggevorderde sommen. Het bedrag dezer intresten moet bij vergelijking worden vastgesteld en zal gelijk zijn aan de intresten, toegestaan voor de Staatsbelasting.

N. V. Anc. Etabl. De Naeyer t/ Gemeente
Willebroek.

Gelet op het bezwaar van de Naamlooze Maatschappij Anciens Etablissements de Naeyer door ons ingewilligd, tegen haren aanslag der gemeente Willebroek op de drijfkraft voor het dienstjaar 1929 ;

Aangezien uit dien hoofde 44.100 frank ontlasting is toegekend ;

Aangezien dit bedrag door de gemeente Willebroek slechts op 31 Augustus 1933 uitgekeerd werd en dat de reklamante haren aanslag op 26 Juni 1930 betaald had ;

Gelet op het bezwaar van 19 Januari 1933, waarbij reklamante ook nog betaling eischt

van de intresten op de ten onrechte geïnde som van af den datum van hare betaling ; alsmede de wedergave der vervolgingskosten ;

Aangezien de gemeente Willebroek aan de reklamante een nadeel heeft berokkend in de tijdelijke berooving van het genot der som, waarvan zij ten onrechte afstand gedaan had ;

Dat er hier dus toepassing werd gedaan van de gewone rechtspraak in zake « conditio indebiti » ;

Aangezien artikel 138 der gemeentewet van 30 Maart 1836 dezelfde pleegvormen voorziet voor de inning der rechtstreekse gemeentebelastingen als diegene voor de Staatsbelastingen zijn voorgeschreven ;

dat de rechtspraak eveneens op de gemeentelijke belastingen toepasselijk maakt al de voorschriften in zake grondslag, vervolging, bezwaren, dwangmaatregelen en voorkeursrechten, 't zij de rechtstreekse en onrechtstreekse gevolgen der Staatsbelastingen. (Zie Williquet, art. 76, 5°, nr 683) ;

Aangezien het Staatsbestuur voor iedere soort van fiscale belastingen (registratie, belastingen, enz.) verwijl-intresten voorziet en op denzelfden maatstaf deze fiscale intresten wederkeert ingeval ze aangevraagd worden, bij overdreven of ten onrechte gedane taxering ;

Gezien het aldus door het Staatsbestuur bepaalde percentage was :

Van 27 Juni 1930 tot 16 Juli 1930, 't zij 80 dagen aan 8 t.h. (artikel 59) samengeordende wetten) fr. 196,20

Van 17 Juli 1930 tot 31 December 1930 't zij 166 dagen aan 6 t.h. fr. 1221,70
Jaar 1931, 360 dagen aan 6 t.h. fr. 2649,60
Jaar 1932, 360 dagen aan 6 t.h. fr. 2649,60
Jaar 1933, 8 maanden aan 6 t.h. fr. 1766,40
fr. 8483,50

Wat aangaat de vervolgingskosten :

Aangezien de reklamante deze had kunnen vermijden, daar het bezwaar de eischbaarheid der belasting niet schorst ;

Gelet op het verslag van M. Clerckx, verslaggever ;

Om deze redenen :

Besluit :

Art. 1. Het bezwaar wordt ingewilligd wat aangaat de intresten. Bijgevolg is eene som van 8483,50 fr. schuldig door de gemeente Willebroek aan de N. M. Anciens Etablissements Louis de Naeyer, wegens teruggave van fiscale intresten.

Art. 2. Het bezwaar wegens vervoigingskosten wordt verworpen.

Art. 3. De gemeente Willebroek is tot de kosten van het geding verwezen.

NOTA. — Het is een algemeen beginsel in zake belastingen, dat de belastingplichtige, niettegenstaande de door hem ingebrachte bezwaren, de gevorderde belasting moet betalen. De wetgeving regelt verder zeer nauwkeurig het bedrag der verwijl-intresten, verschuldigd aan de openbare besturen, in geval van laattijdige betaling der belasting. Wat echter niet voorzien is in de wet, dat is het bedrag der intresten, verschuldigd door de openbare besturen in geval van terug betaling van te veel betaalde of onregelmatig geïnde belastingen.

Bovenstaande beslissing stelt vast, dat het Staatsbestuur in die bepaalde gevallen intrest uitkeert op basis der verwijl-intresten.

Op grond van dit gebruik beslist de Bestendige Deputatie, dat de gemeente Willebroek een intrest van 8 t.h. 's jaars moet betalen op de sommen, die zij ten onrechte geïnd heeft en dit voor het termijn loopende tot op 16 Juli 1930 ; en een intrest van 6 t.h. 's jaars voor termijn na 17 Juli 1930, omdat alsdan het bedrag der verwijl-intresten, verschuldigd door de belastingplichtigen, verminderd werd.

I. V.

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

Vergadering van Vrijdag, 1 Juni 1934.

Te half negen opent de Voorzitter de vergadering. Hij vraagt een minuut stilte ter nagedachtenis van wijlen Hubert Michielsens, oud-voorzitter, waarvan hij nog in het kort de verdiensten samenvat.

Daarna komt Mr Siegfried Oyen aan het woord, om te handelen over « De verantwoordelijkheid in geval van verzuim of foutieve onthouding ». Vroeger, zegt spreker, kwamen dergelijke gevallen slechts sporadisch voor, hetzij in de wetgeving, hetzij in de rechtspraak. Nu, tengevolge der ontwikkeling van het idee van solidariteit, wordt er gestreefd naar eene algeheele en regelmatige oplossing.

In het burgerlijk wetboek is hiervan slechts een belangrijke toepassing, te weten de verplichting van onderhoud der familie. Het individualisme is echter in onze samenleving niet houdbaar, en zoo is stilaan, eerst in het strafrecht, daarna ook in de andere wetgeving, de ontwikkeling van het samenhoorigheidsgevoel tot uiting gekomen. Spreker haalt voorbeelden aan uit de wetten van Sovjet-Rusland, Italië, Duitschland en Noord-Nederland op straf-rechterlijk gebied.

Vervolgens terugkomende op burgerlijk gebied, toont spreker hoe stilaan die gedachte doordringt : eerst de hulp ter zee, daarna de wetten op het vliegwezen, en verder op allerlei gebied, waar het

niet tusschenkomen, of het onthouden van hulp, hezij door de wet, hetzij door de rechtspraak althans met schadevergoeding voor het slachtoffer of de naastbestaanden gestraft wordt. Hij zet de gedachte voorop dat het beter zou zijn dat hier te lande eveneens de wettelijke regeling volledig en verbeterd zou worden, daar nu de rechtspraak abusieft steunt op artikel 1383 B. W.

Spreker oogst een welverdiend applaus en zijne uiteenzetting gaf aanleiding tot een ernstige bespreking, waaraan de Voorzitter, spijtig genoeg, een einde moest stellen ten einde de verdere punten der dagorde af te handelen.

Na enkele mededeelingen over de reis naar Mol en Postel, verleent de Voorzitter het woord aan Mr Hendrik Marck, die het wetsontwerp betreffende het gebruik der talen in het gerecht zal ontleden. Met groote belangstelling volgt de vergadering de uiteenzetting van Mr Marck. Deze geeft een overzicht der verschillende wetsontwerpen, hun geleidelijke uitbreiding van toepassingsgebied en der strekking, om ten slotte te komen tot het huidige ontwerp, dat van toepassing zal zijn over het geheele land, in de Vrederechten, de Rechtsbanken van eersten aanleg, de Handelsrechtbanken, de Scheidsrechters met openbaar karakter, de Krijgsraden, de Hoven van Beroep, en het Hof van Cassatie.

Het algemeen geldend beginsel is de eentaligheid, zoo wel in Vlaanderen als in Wallonië. Uitzondering wordt gemaakt voor Brussel.

Spreker doorloopt kritisch de teksten met betrekking op Vlaanderen en Wallonië, onderlijnt hier en daar hetzij eene verbetering, hetzij eene toegeving, om te besluiten dat niettegenstaande dit alles het geheel gezond blijft, en praktisch hier in Vlaanderen de algemeene verneederlandsching van het gerecht vlugger zal tot stand komen dan men theoretisch volgens de teksten zou kunnen vermoeden.

Wat het arrondissement Brussel betreft, hier verwijlt spreker langer bij de hybride teksten die uit den smeltkroes van de Kamer te voorschijn zijn gekomen. Het status van Brussel vergt werkelijk eene bijzondere studie, en spreker die den oorsprong der verschillende teksten goed aanwijst, kon nochtans niet met zekerheid instaan voor de resultaten die hierdoor zullen worden bereikt. Spreker is trouwens niet bevredigd met dit stelsel, maar meent dat er niets beter te verwachten was in de Kamer. Tot besluit, niettegenstaande deze onvolledige gedeelten, drukt spreker de hoop uit dat nog vóór het rechterlyk verlof de tekst der Kamer aangenomen zal worden door den Senaat.

De aandacht der aanwezigen is tijdens deze uiteenzetting zoo gespannen, dat zij met verbazing vaststellen dat het zoowat half twaalf geworden is. De voorzitter stelt dan ook vast dat het niet meer mogelijk is eene bespreking te openen, maar hij bedankt uit aller naam den spreker, en drukt de hoop uit hem later nog terug in onze conferentie te zien, wanneer dit wetsontwerp als « wet-Marck » in voege zal zijn.

Hierop wordt de vergadering geheven.

Uitstap naar Mol en Postel

Op Zaterdag, 9 Juni, vertrokken een aantal leden der Conferentie voor het Gerechtshof, om een tocht door de Kempen te ondernemen. Te Herentals werden de belangrijke werken van het Albertkanaal in oogenschouw genomen ; te Geel konden de deelnemers even uitrusten, terwijl er nabij Mol gezorgd werd voor praktische lessen van verkeers-reglementering, proeve van aanrijding, vlucht, snelheidswedstrijd op de baan, enz.

Te Mol zelve bezochten wij onmiddellijk na de aankomst het Rijksopvoedingsgesticht, dat alhoewel het ondergebracht is in een oud gebouw, toch praktisch is ingedeeld. Een doorlopend bezoek aan de verschillende klassen der kweekelingen van het Rijk, volledig door de uitleggingen van den heer Bestuurder, wekte aller belangstelling. Wij konden dan ook den Bestuurder bedanken voor zijne welwillendheid, en er op wijzen hoe hij, als Waal, ons gedurende heel dit bezoek in het Nederlandsch had te woord gestaan.

Het bezoek aan het Centraal Observatie-gesticht kon tot ons spijt niet doorgaan.

In een gezellig gasthof werd er voor den inwendigen mensch gezorgd. Maar de officieele tafelrede bleef achterwege. Na de koffie, ging de tocht door de heilvelden van Mol, naar de prachtige bosschen van Postel, om ten slotte voor de Norbertijner-abdij te belanden.

Wij werden ontvangen en rondgeleid door Kan. Ceulemans. Wij zagen er de abdijkerk, kappittelzaal, refter, kloostergang, vreemdelingenkwartier, om daarna lang te genieten van de schatten der bibliotheek. Laat het ons zeggen dat sommige confraters roeping schenen te hebben, en dan ook onze geestelijken begeleider met vragen overstelpt hebben. Het is dan ook niet te verwonderen dat bij ons vertrek Kan. Ceulemans sterk aandrang opdat de Conferentie spoedig terug zou komen, om alsdan langer in de abdij te verwijlen, en tevens in de heerlijke omgeving een wandeltocht in te richten.

Wij togen ten slotte nog naar Vorst, alwaar Mevrouw Lambrechts haren prachtige boomgaard openstelde, om ons naar beliet te laten genieten van de rijpe vruchten. Gelukkig voor de leden, en ook voor de boomen, moest toch aan de terugreis gedacht worden, en kwam het gezelschap in den vooravond in de handelsmetropool terug.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG WEEKBLAD !

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antw. (C. Van Gerwen).